

ΣΙΜΟΥΝ
Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΕΡΑΥΝΟΥ

ΟΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ

“Ένα παράξενο
θρέφος

ΜΕΣΑ σ’ ένα έξοχικό σπιτάκι, σέ μιὰ δυτική Πολιτεία τῆς Ἀμερικής, πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλι τῆς Νέας Ὑόρκης, μιὰ γριούλα μὲ ἄσπρα μαλλιά καὶ μιὰ νεαρὴ καὶ ὁμορφὴ γυναίκα κουβεντιάζουν καθισμένες στὴν τραπεζαρία. Κοντὰ τους βρίσκεται: μιὰ μικρὴ κούνια, ὅπου κοιμάται: ἓνα μωρὸ, δυὸ περίπου χρονῶν.

Τὸ μικρὸ εἶναι παράξενα ντυμένο. Φορεῖ ἓνα μῶβ ἔφαρ μωστὸ κουστούμι μὲ χρυσὴ ζώνη, χρυσὰ περιβραχιόνια καὶ χρυσόχρωμες μποτίτσες. Μιὰ μπέρτα εἶναι στερεωμένη στὸ λαιμὸ του. “Ἀσπρη μπέρ-

τα μὲ χρυσὸ γύρο. Στὸ στήθος του, μέσα σ’ ἓνα κύκλο, εἶναι κεντημένο μὲ χρυσὴ κλωστὴ ἓνα λατινικὸ γράμμα τὸ «S».

“Ένας ἄνθρωπος, ποὺ θὰ τύχαινε νὰ δῆ τὸ παράξενα ντυμένο αὐτὸ μωρὸ, θὰ ἔβαζε τὰ γέλια. Θὰ ἔπαυε ὁμως νὰ γελάη καὶ θὰ ἄνοιγε τὰ μάτια του διάπλατα, ἂν μάθαινε ποῦ εἶναι τὸ παιδί αὐτό.

Γιατὶ τὸ θρέφος αὐτό, ποὺ κοιμάται: τώρα μέσα στὸ ἔξοχικὸ αὐτὸ σπίτι, εἶναι ὁ γιὸς τοῦ Κεραυνοῦ, τοῦ γιοῦ τοῦ ἑξακουστοῦ Ὑπερανθρώπου!

Τὸ ὄνομά του εἶναι Σιμουὺν (*). Σιμουὺν ὁ γιὸς τοῦ Κεραυνοῦ, ἡ καινούργια ἑλ-

(*) Σιμουὺν εἶναι ἓνας θεελλῶδης ἄνεμος.

πίδα της ανθρωπότητας!

Όταν η Λάουρα, η γυναίκα του Κεραυνού, κατάλαβε πώς έφθασε η ώρα να γεννησθῆ, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἀποφάσισε νὰ τὴν στειλῆ σ' ἕνα μακρυνὸ ἐξοχικὸ σπίτι, μαζί μὲ μιὰ γριὰ νοσοκόμα. Φοβόταν μήπως οἱ ἐχθροὶ τοῦ κόσμου δοκίμαζαν νὰ ἀρπάξουν καὶ τὴ μητέρα καὶ τὸ παιδί γιὰ νὰ ἐκθιάσουν τοὺς Ὑπερανθρώπους καὶ νὰ τοὺς ἐδικηθεοῦν.

Δυὸ χρόνια ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε...

Ἡ νέα καὶ ὀμορφὴ γυναίκα, ποὺ δὲν εἶναι, ἄλλῃ ἀπὸ τὴ Λάουρα τὴ μητέρα τοῦ Σιμουίν, λέει στὴ γριὰ νοσοκόμα μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα:

— Εἶμαι πολὺ στενοχωρημένη! Ὁ καιρὸς περνᾷ καὶ ἀκόμα κανένα σημάδι δὲ δείχνει ὅτι τὸ παιδί μου εἶναι προικισμένο μὲ ἰκανότητες Ὑπερανθρώπου! Εἶναι ὅπως ὅλα τ' ἄλλα παιδιά τῆς ἡλικίας του... Κι' αὐτὸ εἶναι μεγάλο ἀτύχημα, γιὰτὶ οἱ Ὑπεράνθρωποι, κοντὰ στοὺς ὁποίους θὰ ζήση, βρίσκονται σ' ἕνα ἀδιάκοπτο πόλεμο ἐναντίον τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τοῦ Κακοῦ! Σ' ἕνα μόνο σημεῖο διαφέρει ὁ Σιμουίν ἀπὸ τ' ἄλλα παιδιά τῆς ἡλικίας του. Καταλαβαίνει τί θέλω νὰ πῶ...

Ἡ γριὰ νοσοκόμα κυττάζει μὲ κάποια ἀνησυχία πρὸς τὸ μέρος τοῦ παιδιοῦ καὶ σταυροκοπιέται βιαστικά.

— Ναί!, μουρμουρίζει. Εἶ-

ναι ἕνα παράξενο παιδί...

Όταν καρφῶνῃ τὰ ματάκια του στὰ δικά μου νοιώθω μιὰ τρεμούλα στὰ γόνατά μου! Κι' ἐκεῖ ποὺ κάθομαι καὶ πλέκω, ἀκούω μέσα στὸ μυαλό μου μιὰ φωνούλα νὰ λήη: «Νταντά, διψῶ!» ἢ «Νταντά, ἔλα νὰ μὲ σκεπάσης!». Ναί! Εἶναι ἕνα παράξενο παιδί, προικισμένο μὲ ἀλλόκοτες ψυχικὲς ἰδιότητες! Σκέψου ὅτι ἀποφεύγω νὰ τὸ κυττάξω γιὰ πολλὴ ὥρα στὰ μάτια, γιὰτί... μὲ παίρνει ὁ ὕπνος!

Ἡ Λάουρα κουνάει τὸ κεφάλι τῆς.

— Τὰ ἴδια πράγματα νοιώθω καὶ ἐγώ, λέει. Ὁ Σιμουίν ἔχει τὴν ἰκανότητα νὰ μεταβιβάσῃ τὴ σκέψι του πρὸ εὐκολα ἀπ' ὅσο ἕνα ἄλλο παιδί μιλάει! Καὶ ἔχει ὕπνωτιστικὲς ἰδιότητες! Ἐλπίζω ὅτι...

Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἀνοίγει ἀπτόμα καὶ τρεῖς ἄντρες μπαίνουν ὀρμητικὰ μέσα!

Εἶναι μεγαλόσωμοι καὶ τὰ πρόσωπά τους ἔχουν τὴ σκληρὴ καὶ ἀδυσώπητη σφραγίδα τοῦ ἐγκλήματος!

Στὰ χέρια τους κρατοῦν πιστόλια!

— Μείνετε ἀκίνητες!, διατάζουν τὶς δυὸ γυναῖκες. Αὐτὸς εἶναι ὁ γιὸς τοῦ Κεραυνοῦ; Ἐντάξει! Καλὰ μᾶς τὸ εἶπε ὁ ἀρχηγὸς μας! Θὰ πάρουμε τὸ παιδί μαζί μας! Νὰ παραγγεῖλετε στοὺς Ὑπερανθρώπους ὅτι ὁ Μαῦρος Ἄγγελος, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ὕ-

πρόκοσμου, θά σκοτώση τὸ παιδί, ἂν τολμήσουν οἱ Ὑπεράνθρωποι νὰ ἀνακατευθῶν στὶς δουλειές του καὶ νὰ συνεχίσουν τὸν πόλεμό τους ἐναντίον τοῦ ἐγκλήματος.

Ἐνῶ οἱ δύο γυναῖκες μένουν ἀκίνητες ἀπὸ τὴν ἐκπληξί: καὶ τὸν τρέμο, ἕνας ἀπὸ τοὺς κακούργους πηγαίνει κόντὰ στὴν κούνια καὶ σηκώνει στὴν ἀγκαλιά του τὸ μωρό, ποῦ ἐξακολουθεῖ νὰ κοιμάται.

Βγαίνουν κι' οἱ τρεῖς ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ἀπομακρύνονται τρέχοντας.

Ἡ Λάουρα βρίσκει τὴ δύναμι νὰ πεταχτῆ ὄρθια. Τρέχει: στὸ τηλέφωνο. Τὸ σηκώνει.

— Ἐμπρός!, λέει μὲ πνιχτὴ φωνή. Ἐμπρός! Ἐδῶ... Θεέ μου! Οἱ κακούργοι ἔκοψαν τὸ σύρμα τοῦ τηλεφώνου! Τὸ παιδάκι μου!....

Καὶ σωριάζεται χάμω λιπόθυμη...

Ἡ ἀπαγωγὴ
τῶ Σιμούν

ΟΙ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ φεύγουν μέσα στὴν ἔξοχή. Πιο πέρα τοὺς περιμένει ἕνα αὐτοκίνητο. Πηδούν μέσα καὶ τὸ αὐτοκίνητο ξεκινάει ἀμέσως καὶ ἀπομακρύνεται ὀλοταχῶς.

Σηκώνοντας πίσω του ἕνα σύννεφο ἀπὸ σκόνη, τὸ αὐτοκίνητο ταξιδεύει γιὰ πολλὰ ὄρεα ὡσπου φτάνει σὲ μιὰ

μεγάλῃ ἔπαυλι ἑκατοντάδες χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀπὸ τὸ ὅποιο οἱ γκάγκστερς εἶχαν κλέψει τὸν Σιμούν.

Σταματοῦν μπροστὰ στὴν ἔπαυλι καὶ μεταφέρουν τὸ παιδί μέσα. Διασχίζουν ἕνα διάδρομο καὶ φτάνουν μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα, ὅπου στέκεται ἕνα φρουρὸς ὄπλισμένος μ' ἕνα αὐτόματο.

— Εἶναι μέσα ὁ ἀρχηγός; ρωτοῦν.

— Ναι, ἀπαντᾷ ὁ φρουρὸς. Ποῦ τὸ βρήκατε αὐτὸ τὸ μασκαρεμένο μωρό;

— Ἐσὺ νὰ κυττᾷς τὴ δουλειάσου!, τοῦ λέει αὐστηρὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς κακούργους.

Ἀνοίγουν τὴν πόρτα καὶ μπαίνουν μέσα σ' ἕνα μεγάλο γραφεῖο.

Πίσω ἀπὸ ἕνα τραπέζι, εἶναι καθισμένος ἕνας μεγαλόσωμος ἄντρας μὲ μαύρα διαπεραστικά μάτια γεμάτα κακία.

— Σοῦ φέραμε τὸν Σιμούν, τὸν γιό του Κερανοῦ, Μαύρε Ἄγγελε!, λέει ὁ κακούργος, ποῦ κρατᾷ τὸ μωρό. Τὸν κλέψαμε χωρὶς καμμιὰ ἀντίστασι. Καὶ δώσαμε στὶς γυναῖκες τὸ μήνυμά σου γιὰ τοὺς Ὑπεράνθρωπους. Ἄν δὲν ὑπακούσουν στὶς διαταγές σου, τοὺς εἶπα, καὶ δὲν πάσουν νὰ ἀνακατεύωνται στὶς δουλειές σου, θά σκοτώσουμε τὸ παιδί!

Τὰ μάτια τοῦ Μαύρου Ἄγ

γέλου αστράφτουν διαβολικά.

— Ναι!, γρυλλίζει. Το έργο μου είναι μεγάλο και δεν πρέπει να αποτύχη! Το όνειρό μου είναι να ενώσω τις δυνάμεις του Έγκληματος όλων των χωρών σε μια παγκόσμια όμοσπονδία του Κακού κάτω από τις διαταγές μου! Όταν συμβή αυτό, ποιά αστυνομία στον κόσμο και ποιά κράτος θα μπορέσει να αντισταθή σε μάς; Όλοι θα συντριβούν κάτω από τα χτυπήματά μας! Το Έγκλημα θα ανθίσει και θα γίνη νόμος! Οί μόνοι που θα μπορούσαν να καταστρέψουν τα

‘Η μικροσκοπική γροθιά χτυπάει τον κακοποιό στο πρόσωπο!

σχέδιά μας είναι» οί ‘Υπεράνθρωποι. Τώρα όμως, που κρατάμε τον μικρό Σιμούν...

Το μωρό ανοίγει τα μάτια του. Κυττάζει γύρω, βλέπει άγνωστα πρόσωπα και.. θάζει τα κλάματα.

— Θέλω τη μαμά μου!, φωνάζει. Πηγαίνετε με στη μαμά μου!

Ο Μαύρος ‘Αγγελος μορφάζει περιφρονητικά.

— Φαίνεται, πώς ό γιός του Κεραυνού, λέει δεν έχει καμμιά από τις υπερφυσικές ικανότητες του πατέρα του και του ‘Υπεράνθρώπου!

Πάρτε το από δω και κλείστε το σ’ ένα δωμάτιο. Ταϊζετέ το τακτικά, γιατί δε θέλω να πάθη τίποτα! Έχει μεγάλη αξία για μάς το παιδί αυτό και πρέπει να μείνη ζωντανό.

— Θέλω τη μαμά μου!, φωνάζει πάλι το μωρό κλαίγοντας.

Ο κακοποιός που το κρατάει ζαρώνει άγρια τα φρύδια του και μουγγρίζει:

— Βούλωσε το στόμα του, μυξιάρικο μη σ’ αρπάξω και σε σκίσω στα δύο!

Τότε συμβαίνει κάτι παράξενο και άπροσδόκητο.

Ο Σιμούν παύει να κλαίη.

Σηκώνει τα δακρυσμένα μάτια του και κυττάζει τον άνθρωπο που τον κρατάει. Αύτος νοιώθει ένα περίεργο συναίσθημα και τα μέλη του αρχίζουν να τρέμουν. Ίδρώτας κυλάει από το μέτωπό του. Δε μπορεί να καταλά-

θη τί έχει, μὰ νοιώθει ὅτι αἰτία αὐτοῦ πού αισθάνεται, εἶναι τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ μωρό!

— Διάβολε !, μουρμουρίζει. Θὰ τὸ χτυπήσω χάμω !
Θά....

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ φράση του. Τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ Σιμουὺν κινεῖται γοργά. Σφιγμένο σὲ μιὰ μικροσκοπικὴ γροθιά, χτυπάει τὸν κακοῦργο στὸ πρόσωπο!

Τὸ χτύπημα εἶναι τόσο δυνατὸ, ὥστε ὁ ἀντίπαλός του βογγώντας ἀπὸ τὸν πόνο, κάνει δυὸ βήματα πίσω καὶ παρατάει τὸ παιδί!

Ὁ Σιμουὺν πέφτει. Δὲν χτυπάει ὅμως. Προσγειώνεται στὸ πάτωμα μὲ τὰ δυὸ πόδια του καὶ στέκεται ὄρθιος, κυττάζοντας μὲ θυμὸ τὸν γκάγκστερ, πού τὸν κρατοῦσε μιὰ στιγμή πρὶν.

Ὁ Μαῦρος Ἄγγελος καὶ οἱ ἄλλοι κυττάζουν κατάπληκτοι τὸ μωρὸ αὐτό, πού εἶχε δώσει μιὰ τόσο δυνατὴ γροθιά. Ὁ χτυπημένος κακοῦργος γρυλλίζει:

— Ἐχω κάνει πυγμαχὸς κι ἔχω συγκρουσθῆ ἀμέτρητες φορές μὲ ἀστυνομικούς. Ποτὲ ὅμως δὲν ἔφαγα μιὰ τόσο γερὴ γροθιά! Στάσου νὰ σὲ συγυρίσω ἐγώ, μυξιάρικο!

Καὶ σκύβει πάνω ἀπὸ τὸν Σιμουὺν γιὰ νὰ τὸν ἀρπάξῃ. Μὰ τὸ ἐκπληκτικὸ μωρὸ, τὸ Ὑ π ε ρ α ὄ ρ ι, ἀποφεύγει τὶς χερουκλές του μ' ἓνα

Ὁ ὑπνωτισμένος Κοντοστούτης ἰσοροπεῖ στὴ ράχη τῆς καρέκλας μὲ τὰ πόδια ψηλά!

γοργὸ πλάγιο πήδημα. Ἐπειτα, ἀρπάζει τὸ ἓνα πόδι τοῦ ἀντιπάλου του καὶ τὸ τραβάει μὲ δύναμι.

Ὁ ἐχθρὸς τοῦ νόμου χάνει τὴν ἰσοροπία του καὶ σωριάζεται ἄχλω βλαστημώντας!

Οἱ ἄλλοι βάζουν τὰ γέλια. Ἡ σκηνὴ εἶναι πολὺ κωμικὴ. Ἐνα μωρὸ δέρνει ἓνα ρωμαλέο κακοποιό, πρῶην πυγμαχό!

— Θέλω τὴ μαμά μου!, φωνάζει ὁ Σιμουὺν ἔτοιμος νὰ βόλῃ πάλι τὰ κλάματα. Κακὲ ἄνθρωπε, πήγαίνε με στὴ

μαμά μου!

Μ' ένα πονηρό χαμόγελο, ο Μαύρος "Αγγελος, πηγαίνει κοντά στο παιδί.

— "Ελα να σε πάω εγώ στη μαμά σου!, του λέει. "Ελα, μωρό μου!

Παίρνει τον Σιμούν στην άγκαλιά του και προχωρεί προς μιὰ πόρτα, στο βάθος του δωματίου. Σκοπεύει να κλειδώσει τὸ μωρὸ μέσα σ' ἕνα κελλί.

Πρὶν ὅμως φτάσει στὴν πόρτα, σταματάει. Τὰ μάτια του συναντοῦν τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ καὶ ἕνα παράξενο ρίγος διαπερνάει τὸ κορμί του. Ἡ καρδιά του παύει νὰ χτυπάει γιὰ μερικά στιγμὲς κι' ἔπειτα ἀρχίζει νὰ σφυροκοπάει τρελλά τὰ πλευρά του. Ἡ ἀνάσα του γίνεται γοργή καὶ δύσκολη.

Μ.ὰ φωνὴ μέσα στοῦ μυαλοῦ του λέει:

— Θέλω τὴ μαμά μου !
Πήγαίνέ με στὴ μαμά μου!
Πήγαίνέ με στὴ μαμά μου!
Πήγαίνε με ἀμέσως!

Ὁ Μαύρος "Αγγελος γυρίζει πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ δωματίου, μὲ ἀργὲς καὶ δύσκαμπτες κινήσεις ἑνὸς ρομπότ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τὸν κυττάζουν κατάπληκτοι. Βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὴν ἔπαυλι, μπαίνει μαζί μὲ τὸ μωρὸ σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ ξεκινάει ἀμέσως.....

Δὲν μπορεῖ νὰ κάνει διαφορετικά! Ἡ μυστηριώδης δύναμι τοῦ παράξενου μωροῦ τὸν δεσμεύει!

Παραλήρημα
χαράς

ΣΤΟ ΕΞΟΧΙΚΟ σπιτάκι ὅπου ἔμενε ἡ Λάουρα μὲ τὸν Σιμούν, ἔχουν τώρα συγκεντρωθῆ ἄλλοι οἱ Ὑπεράνθρωποι, εἰδοποιημένοι ἀπὸ τὴν ἀστυνομία.

Εἶναι ἐκεῖ ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ Κεραυνός, ἡ Ἀστραπή, ὁ μικρὸς γιὸς τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ Ὑπερέλληνας καὶ ὁ κωμικὸς νάνος Κοντοστούπης.

Τὰ πρόσωπα ὄλων εἶναι συνειδησμένα. Ἀγαποῦν πολὺ τὸν Σιμούν καὶ ἡ ἀπαγωγή του ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῆς κοινωνίας τοὺς ἔχει γεμίσει λύπη.

Τὸ χειρότερο εἶναι ὅτι δὲν μποροῦν νὰ δράσουν! Ἡ διαταγή τῶν κακούργων ἦταν νὰ μὴν ἀναμιχθοῦν στὶς δουλειές του, ἀλλοιῶς θὰ σκοτώσουν τὸ Σιμούν.

Ἡ Λάουρα, καθισμένη σὲ μιὰ γωνιά, κλαίει ἀπαρηγόρητα γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ μωροῦ της. Ὁ Κεραυνὸς μὲ δυσκολία συγκρατεῖ τὰ δάκρυά του.

Ὁ Κοντοστούπης θρηνεῖ γοερά:

— Ὁ γούσου! Χάθηκε ὁ Σιμούν! Ὁ Σιμουλάκης μου! Τὸ ἀνηψούδι μου! Ἡ χαρά μου! Ἡ ἀπαντοχή μου! Τί θὰ γίνω τώρα, ἔ; Πέστε μου τί θὰ γίνω τώρα; Ἄ, καὶ νάχα στὰ χέρια μου τὸν κακούργο, τοῦ ἔκλεψε τὸν Σι-

μούν! Θα τὸν ἔτρωγα ζωντανό, μπουκιά - μπουκιά!...

Καί, μὴ ἔχοντας μπροστά του τὸν κακούργο, ὁ νάνος δαγκώνει: μὲ λύσσα τὰ... χέρια του!

Μὰ καὶ ὁ Ὑπερέλληνας, καθισμένος στὴ βεράντα, ἀφήνει: τὰ δάκρυά του νὰ κυλοῦν στὰ μάγουλά του. Ἄγαπάει: πλὴν τὸν μικρὸ ξαδερφούλη του, τὸν γιὸ τοῦ Κεραυνοῦ. Ἔκανε ὄνειρα, μεγάλα ὄνειρα γι' αὐτόν. Τὰ δυὸ παιδιὰ θὰ πολεμοῦσαν μαζί ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τοῦ κόσμου συντρίβοντας τὰ ὄργανα τοῦ ἐγκλήματος μὲ τὴν συνδυασμένη δράσι: τους! Καὶ τώρα...

Ξαφνικά, ὁ Ὑπερέλληνας ἀνασηδᾶει καὶ σκουπίζει βίαια στικὰ τὰ δακρυσμένα μάτια του.

Βλέπει: ἓνα αὐτοκίνητο νὰ πλησιάζη ὀλοταχῶς πρὸς τὸ σπίτι.

Τὶ νάνα; τὸ αὐτοκίνητο αὐτό; Ἴσως ἔρχεται ὁ ἀστυνόμος τῆς περιοχῆς γιὰ νὰ μάθῃ ἂν ὑπάρχουν τίποτα νέα. Ἴσως...

Τὸ αὐτοκίνητο σταματᾶει μπροστὰ στὸ σπίτι. Ἐνας ἄντρας βγαίνει: ἀπὸ αὐτὸ μ' ἓνα μωρὸ στὰ χέρια! Μὲ τὸν Σιμούν στὴν ἀγκαλιά!

— Ὁ Σιμούν!, φωνάζει ὁ Ὑπερέλληνας.

Καί, τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ, ἀπογειώνεται μ' ἓνα πήδημα, προσγειώνεται μπροστὰ στὸν Μαῦρο Ἄγγελο καὶ τοῦ ἀρπάζει: τὸ μωρὸ ἀπὸ τὰ χέρια.

— Σιμούν!, ξαναλέει τρυφερά.

Καὶ ἀρχίζει: νὰ φιλή τὸ παιδάκι: στὸ πρόσωπο καὶ στὰ χέρια.

— Ὑπερέλληνα!, λέει χαρούμενος ὁ Σιμούν. Θέλω τὴ μαμά!

Τὴν ἴδα στιγμῆ, ἀπὸ τὸ σπίτι βγαίνουν, ἄλλοι: τρέχοντας καὶ ἄλλοι: πετώντας, τὰ ὑπόλοιπα μέλη τῆς οἰκογενείας τῶν Ὑπερανθρώπων.

Ἡ σκηνὴ ποὺ ἐπακολουθεῖ, εἶναι συγκινητικῆ. Προσπαθοῦν ὅλοι: τους ν' ἀρπάξουν καὶ νὰ φιλήσουν τὸ μωρὸ. Ἡ Λάουρα λιποθυμᾶει: ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς.

Γυρίζουν ὅλοι: στὸ σπίτι, ὅπου ὁ Κοντσατεύπης ἀρχίζει νὰ χορεύῃ... ζεμπέκικο γύρω ἀπὸ τὸν Σιμούν, ποὺ εἶναι ἀκόμα στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ὑπερέλληνα.

Πρώτος ὁ Ὑπερανθρώπος θυμᾶται: τὸν ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε φέρε: τὸν Σιμούν!

— Εἶμαστε ἀγνεῖς!, λέει. Οὔτε τὸν εὐχαριστήσαμε καν γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανε!

Μ' ἓνα πήδημα βρίσκεται στὴ βεράντα. Ἐκεῖ μένει ἀσάλευτος, μὲ τὰ φουθια ζαρωμένα. Ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἔχουν ἐξαφανιστῆ. Γιατί ἄρα γε;

Ἴσως νὰ ἦταν κανένας πολὺ μετρόφρων ἄνθρωπος, ποὺ δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ εὐχαριστίες καὶ εἶχε φύγει γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὰ «εὐχαριστῶ» τῶν Ὑπερανθρώπων.

Γυρίζει: πάλι μέσα.

— 'Ο άνθρωπος που έφερε τον Σιμούν έφυγε!, λέει στους άλλους.

— "Έφυγε; λέει τὸ παιδάκι. 'Ο Μαύρος "Άγγελος έφυγε; "Ήτανε κακός!

Οί "Υπεράνθρωποι, ανασκίρτουν. 'Ο Μαύρος "Άγγελος! Ξέρουν καλά ποιὸς εἶναι ὁ Μαύρος "Άγγελος! Εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ὑποκόσμου ὄλων τῶν χωρῶν ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος ἐγκληματίας τῆς "Αμερικῆς!

— 'Ο Μαύρος "Άγγελος εἶχε αἰχμαλωτίσει τὸν Σιμούν!, λέει ὁ Έ λ Γ κ ρ έ-

— Πιάσε με!, λέει ὁ "Υπερέλληνας στὸν Σιμούν, Πιάσε με! Δὲν μπορεῖς νὰ με πιάσης!

κ ο. Καὶ τὸν έφερε ὁ ἴδιος έδῶ! Γιατί;

— Τοῦ εἶπα ὅτι θέλω τὴ μαμά μου!, λέει τὸ μωρό. Κι' αὐτὸς μ' έφερε στὴ μαμά μου!

Οί "Υπεράνθρωποι κυτᾶζονται μὲ ἀπορία, ἀλλὰ καὶ μὲ χαρά. Καταλαβαίνουν τι εἶχε συμβῆ. 'Ο μικρὸς Σιμούν εἶχε μισο - ὑπνωτίσει τὸν Μαύρο "Άγγελο μὲ τὴ μυστηριώδη δυνάμη του καὶ τὸν εἶχε ἀναγκάσει νὰ ὑπακούση στὴ θέλησί του.

— Αὐτὸ τὸ παιδί, λέει ὁ "Υπεράνθρωπος, εἶναι προκισμένο μὲ πολὺ δυνατὴ ὑπνωτιστικὴ δυνάμη. "Άς ἐλπίσουμε ὅτι μὲ τὸν καιρὸ θὰ ἐκδηλωθοῦν στὸν Σιμούν καὶ οἱ ἱκανότητες τῶν "Υπερανθρώπων! Τότε, ὁ γιὸς τοῦ Κεραυνοῦ, θὰ γίνῃ ἴσως ὁ πιὸ ἰσχυρὸς προστάτης τῆς "Ανθρωπότητος!

"Η ἀκροβασία τοῦ νάνου

Ο ΝΑΝΟΣ ζηλεύει. Τὰ φρύδια του ζαρώνουν. Τὸ πρόσωπό του παίρνει μὲ συννεφιασμένη ἔκφραση δυσαρρεσκείας.

— "Ε; κάνει. 'Ο πιὸ ἰσχυρὸς προστάτης τῆς "Ανθρωπότητος εἶμαι ἐγώ! Μάλιστα! "Όσο γιὰ τὴν ὑπνωτιστικὴ του δυνάμη, αὐτὴ πιάνει μόνο σὲ ὅσους ἔχουν ἀδύνατη θέλησι! Σὲ μένα...

'Ο "Υπερέλληνας χαμογελάει πονηρά.

Ἄκουμπάει τὸν Σιμούν χάμω καὶ τοῦ λέει:

— Ὁ θεῖος Κοντοστούπης λέει ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ τὸν ὑπνωτίσης! Κύτταξέ τον καλὰ στὰ μάτια καὶ πές του νὰ κἀνὴ μερικὰ πράγματα γιὰ νὰ γελάσουμε λιγάκι!

Τὸ μωρὸ χαμογελάει. Βρίσκει ἀστείο αὐτὸ ποῦ τοῦ λέει ὁ Ὑπερέλληνας. Γυρίζει πρὸς τὸν Κοντοστούπη καὶ καρφώνει τὰ μάτια του στὰ μάτια τοῦ νάνου.

Ἄμέσως ὁ Κοντοστούπης ἀρχίζει νὰ τρέμη, σὰν νὰ τὸν ἐπίσπε ξαφνικὰ ὑψηλὸς πυρετός!

— Θεῖε Κοντοστούπη!, λέει ὁ Σιμούν.

— Ἔ; κάνει χαζὰ ὁ νάνος Μίλησες;

— Θεῖε Κοντοστούπη, κάνε μιὰ τούμπα στὸν ἀέρα!

— Ἔ; Ἄμέσως! Ἄμέσως!

Καὶ ὁ νάνος κάνει πραγματικὰ μιὰ τούμπα στὸν ἀέρα σὰν φασουλῆς!

Ὁ Σιμούν, ξεκαρδισμένος στὰ γέλια, συνεχίζει:

— Θεῖε Κοντοστούπη, στὰ σου μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια πάνω! Μὲ τὰ χέρια σου νὰ κρατήσης ἰσορροπία στὴ ράχη αὐτῆς τῆς καρέκλας!

Ὁ νάνος ὑπακούει πάλι. Πιάνει τὴ ράχη μῆς καρέκλας μὲ τὸ ἓνα χέρι, κάνει μιὰ ἐκτίναξι καὶ θρίσκειται ἰσορροπημένος στὸν ἀέρα μὲ τὰ πόδια ψηλά!

Ὅλοι γύρω βάζουν τὰ γέ-

Οἱ κορυφαῖοι ἐπιστήμονες τοῦ κόσμου ἀκοῦνε μὲ προσοχὴ τὶς σοφὲς γνώμες τοῦ ἐκπληκτικοῦ παιδιοῦ!

λα μὲ τὴν κωμικὴ στάσι τοῦ Κοντοστούπη. Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος διακόπτει τὴ σκηνὴ αὐτῆ.

— Φτάνει!, λέει. Σιμούν, ἄφησε ἤσυχο τὸ θεῖο Κοντοστούπη! Θέλω νὰ σὲ ρωτήσω γιὰ μερικὰ πράγματα. Μπορεῖς νὰ μᾶς ὀδηγήσης στὸ μέρος ὅπου σὲ εἶχαν πάει οἱ κακούργοι;

— Ὁχι, ἀπαντᾷ τὸ παιδάκι. Κοιμώμουν ὅταν μὲ πήραν. Ὅταν μ' ἔφερε ἐδῶ ὁ Μαῦρος Ἄγγελος, περάσαμε ἀπὸ τόσοι δρόμους καὶ τό-

σα δάση, πού δὲ θυμᾶμαι νὰ πάω πίσω!

— Κρίμα!, λέει ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο. Θὰ γλυτώναμε τὴν κοινωρία ἀπὸ ἓνα μεγάλο ἐχθρὸ ἂν καταφέρναμε νὰ πιᾶσουμε τὸν Μ αὐρο "Ἄγγελο! Δὲν πειράζει ὅμως σῶθηκε τοὐλάχιστον ὁ Σιμούν ἀπὸ τὰ χέρια του!

Ὁ Κοντοστούπης παίρνει τὸν Σιμούν στὴν ἀγκαλιά του. "Ὅσο κι' ἂν ζηλεύει λιγάκι τὸ παιδί γιὰ τὴ μυστηριώδη ὑπνωτιστικὴ δυνάμη του, ὁ Κοντοστούπης λατρεύει τὸ γιὸ τοῦ Κεραυνοῦ καὶ εὔχεται ὅσο κανεὶς ἄλλος νὰ τὸν δῆ μιὰ μέρα νὰ γίνεται πραγματικὸς Ἵπεράνθρωπος!

Ἄκουμπάει τὸ μωρὸ στὰ γόνατά του καὶ τοῦ κάνει μερικές ἐπιδείξεις τῆς δυνάμεώς του.

— Κύτταξε, Σιμούν!, λέει. Κύτταξε πόσο δυνατὸς εἶναι ὁ θεῖος Κοντοστούπης!

Καί, βάζοντας ἓνα μεγάλο, χοντρὸ κορφὶ ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του, πιέζει μὲ δύναμη. Τὸ καρφὶ διπλώνεται στὰ δύο!

Ὁ Σιμούν ζαρώνει τὰ φρυδάκια του.

— Θεῖε Κοντοστούπη!, τοῦ λέει. Εἶσαι κακός. Γιὰτὶ χάλασες τὸ καρφί;

Καί, ἀπλώνοντας τὰ χεράκια του, παίρνει τὸ λυγισμένο καρφί, τὸ γυρίζει μὲ καταπληκτικὴ εὐκολία καὶ τὸ ἰσιώνει!

Ἡ ἐκπληξι πού δοκιμάζει ὁ νάνος εἶναι τόσο μεγάλη,

ὥστε γιὰ μιὰ - δυὸ στιγμὲς χάνει σχεδὸν τὶς αἰσθήσεις του! Μένει ἐκεῖ ἀσάλευτος, μαρμαρωμένος, μὲ τὰ μάτια ἀλλοθωρισμένα καὶ μὲ τὸ μωρὸ στὰ γόνατά του.

.. Ἐπειτα, παίρνει μιὰ θαθεῖα ἀνάσα καὶ ἀφήνει ἓνα διαπεραστικὸ οὐρλιαχτὸ, πού τοὺς κάνει ὅλους μέσα στὸ σπίτι νὰ ἀνασκίρτησουν ξαφνιασμένοι!

— Ζήτωωωω! Ὁ Σιμούν ἔγινε Ἵπεράνθρωπος! "Ὡχ ἡ καρδούλα μου!

Οἱ ἄλλοι συγκεντρώνονται γύρω ἀπὸ τὸ νάνο καὶ τὸ παιδί.

Ὁ Κοντοστούπης, μὲ καμάρι, σὰν νὰ εἶναι δικό του παιδί ὁ Σιμούν λέει:

— Κυττάξτε! Σιμούν, λύγισε πάλι τὸ καρφί!

Τὸ μωρὸ δὲν καταλαβαίνει γιὰτὶ ὅλοι γύρω του εἶναι ταραγμένοι καὶ τὸν κυττάζουν τόσο ἀλλόκοτα. Βρίσκει ὅμως τὸ παιγνίδι αὐτὸ διασκεδαστικὸ καί, γελώντας μὲ τὴν καρδιά του, λυγίζει τὸ καρφί, χωρὶς μεγάλη προσπάθεια!

Χλωμὸς ἀπὸ χαρὰ, ὁ Κεραυνός, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι, τρέχει στὴν κουζίνα καὶ ξαναγυρίζει σχεδὸν ἀμέσως κρατώντας ἓνα σιδερένιο λαστὸ, δυὸ φορές μεγαλύτερο ἀπὸ τὸν Σιμούν καὶ δυὸ φορές πιο χοντρὸ ἀπὸ τὰ μπρασάκια του!

— Λύγισέ το αὐτό! λέει στὸ μωρὸ δίνοντάς του τὸ λαστὸ.

‘Ο Σιμούν, πού βρίσκει τὸ παιγνίδι ὄλο καὶ πιὸ διασκεδαστικό, παίρνει τὸ λαστὸ καὶ τὸν λυγίζει μὲ τὴν ἴδια εὐκολία!

‘Η χαρὰ τῶν ‘Υπερανθρώπων δὲν περιγράφεται.

‘Αρπάζουν πότε ὁ ἓνας καὶ πότε ὁ ἄλλος τὸ παιδί, τὸ φιλοῦν, τὸ πετοῦν ψηλά, τὸ ξαναπιάνουν, τὸ σφίγγουν, τὸ ξαναφιλοῦν!

‘Ο Σιμούν εἶναι κι’ αὐτὸς ‘Υπεράνθρωπος! Εἶναι προικισμένος κι’ αὐτὸς μὲ τὴν ἐκπληκτικὴ δύναμι τῶν ‘Υπερανθρώπων! Καί, συνδυασμένη μὲ τὴ μυστηριώδη ὑπνωτιστικὴ δύναμι του, ἡ σωματικὴ αὐτὴ δύναμι κάνει τὸ παιδάκι πιὸ τρομερὸ ἀπ’ ὄλους τοὺς ἄλλους προοιάτες τῆς ‘Ανθρωπότητος.

Τὸ ὑπεραγόρι πετάει!

Σ ΑΦΝΙΚΑ, ὁ ‘Ε λ γ κ ρ ἐ κ ο κάνει νόημα στοὺς ἄλλους νὰ σταματήσουν. Μιὰ σκέψι περνάει ἀπὸ τὸ μυαλό του. Εἶναι πραγματικὰ προικισμένος μὲ ὄλες τὶς ἰκανότητες τῶν ‘Υπερανθρώπων ὁ Σιμούν; Μπορεῖ νὰ πετάη;

Σκύβει στὸν ‘Υπερέλληνα καὶ τοῦ λέει κάτ’ ἐπὶ αὐτή.

Τὸ Παιδί - Θαῦμα χαμογελῶντας πονηρὰ πηγαινέει καὶ στέκεται μπροστὰ στὸν Σιμούν, μὲ τὶς γροθιὲς σφιγμένες.

Τοῦ δίνει μιὰ σιγαλὴ γρο-

θιὰ στὸ στήθος, λέγοντας:

— Νά! “Αν μπορῆς πιᾶσε με!

Τρέχει στὴν βεράντα καὶ ἀπογειώνεται μὲ μιὰ ἐκτίναξι. Τὸ σπαθᾶτο κορμί του σκίζει σὰν βολίβα τὸν ἀέρα.

‘Ο Σιμούν τρέχει ξοπίσω του. Βγαίνει στὴν βεράντα, σταματᾶ ἐκεῖ γιὰ μιὰ - δυὸ στιγμὲς κυττάζοντας τὸν ‘Υπερέλληνα μὲ τὴν ἀπορία ζωγραφισμένη στὸ προσώπ’ακι του κι’ ἔπειτα τινάζεται πρὸς τὰ πάνω!

Τὸ κορμί του ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸ ἔδαφος, ἀνυψώνεται τρία ἢ τέσσερα μέτρα καὶ ξαναπέφτει!

— Δὲν μπορεῖς νὰ μὲ πιᾶσης!, φωνάζει πειραχτικὰ ἀπὸ ψηλὰ ὁ ‘Υπερέλληνας.

— Θὰ σὲ πιᾶσω!, ἀπαντᾶ ὁ Σιμούν.

Καὶ πηδάει πρὸς τὰ πάνω μὲ μιὰ δεύτερη ἐκτίναξι. Αὐτὴ τὴ φορά, τὸ κορμάκι τοῦ Σιμούν δὲν ξαναπέφτει! Ἀνυψώνεται στὸν ἀέρα, μὲ κάποια ἀδεδιόητα καὶ ἀστάθεια ἀκόμα καὶ πετάει πρὸς τὸ μέρος τοῦ ‘Υπερέλληνα!

Κάτω ζητωκραυγὲς ἀντηχοῦν. ‘Ο Κοντοστούπης παραληρεῖ ἀπὸ τὴν χαρὰ του. Οἱ προστάτες τῆς ‘Ανθρωπότητος ἔχουν ἀποκτήσει ἓνα νέο σύντροφο, ἓνα νέο ὑπερασπιστὴ τοῦ Δικαίου καὶ τοῦ Καλοῦ!

Στὸν ἀέρα, τὰ δυὸ παιδιὰ κυνηγιῶνται μὲ χαχανητά.

‘Ο Σιμούν, τὸ ὑπεραγόρι, πειστωμένος, προσπαθεῖ

νά φτάση τὸν Ὑπερέλληνα, πού στρ:φογυρίζει γύρω του σὰν σβούρα, ξεφεύγοντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάχτυλα τοῦ μωροῦ!

Ξαφνικά, ὅμως, συμβαίνει κάτι πού δὲν περίμενε ὁ Ὑπερέλληνας. Σὲ μιὰ στιγμή, τὰ δυὸ παιδιὰ θρῖσκονται φάτσα μὲ φάτσα. Τὰ βλέμματά τους διασταυρώνονται. Ἄμέσως, ὁ Ὑπερέλληνας νοιώθει ἕνα ἀλλόκοτο συναίσθημα.

Τὰ μέλη του παραλύουν. Μιὰ φωνὴ λέει στὸ μυαλό του:

— Στάσου νὰ σὲ πιάσω! Στάσου νὰ σὲ πιάσω!

Στέκεται — ἄθελά του — καὶ ἀφήνει τὸ Ὑπεραγόρι νὰ τὸν πιάσῃ!

Ὁ Σιμὸν τὸν ἀρπάζει ὀπὸ τὸ μπράτσο καὶ χαμηλώνει μαζί του πρὸς τὸ ἔδαφος. Προσγειώνεται στὴ βεράντα, ὅπου νέα ἀγκαλιᾶσματα καὶ νέα φίλια περιμένουν τὸν Σιμὸν.

Ὁ Ὑπερέλληνας κουνάει ζωηρὰ τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῆς ἀλλόκοτης δυνάμεως τοῦ ἐξαδέλφου του.

— Θεέ μου!, μурμουρίζει. Εἶναι εὐτύχημα πού ὁ Σιμὸν εἶναι μὲ τὸ μέρος τῶν Δυνάμεων τοῦ Καλοῦ! Ἄν ἦταν ἐχθρὸς τοῦ κόσμου, δὲ θὰ μπορούσαμε νὰ ἀντισταθοῦμε στὴν ὑπνωτιστικὴ δύναμί του! Καὶ νὰ σκεφθῇ κανεὶς ὅτι εἶναι ἀκόμα μωρό!

Ὁ Κοντοστούπης παρ' ὅ-

λο τὸν ἐνθουσιασμό του γιὰ τὴν ἀποκάλυψι τῶν Ὑπερανθρώπων ἱκανοτήτων τοῦ Σιμὸν, δὲν μπορεί νὰ συγκρατήσῃ ἕνα συναίσθημα ζήλειας.

Πόσο θὰ ἤθελε νὰ ἦταν κι' αὐτὸς προικισμένος μὲ ὑπνωτιστικὴ δύναμη! Τί δὲ θάδινε γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ὑπνωτίξῃ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους μὲ τὰ μάτια!

— Γιὰ νὰ κάνω μιὰ δοκιμὴ!, μурμουρίζει. Μπορεῖ νὰ ἔχω κι' ἐγὼ τὴ δύναμι αὐτὴ καὶ νὰ μὴν τὸ ξέρω! Ὑπερέλληνα!

— Τί θέλεις, θεῖε Κοντοστούπη; ρωτᾷ τὸ Παιδί - Θαύμα.

— Στάσου ἀκίνητος! Ἔτσι! Κύτταξέ με στὰ μάτια! Κύτταξέ με καλά! Θέλω νὰ ὑπνωτιστῆς! Ἄκου;

— Ἀκούω, θεῖε Κοντοστούπη!, λέει ὁ Ὑπερέλληνας ἔτοιμος νὰ βάλῃ τὰ γέλια. Ἀκούω!

— Κύτταξέ με στὰ μάτια! λέει πάλι ὁ νάνος. Θέλω νὰ ὑπνωτιστῆς! Θέλω... θέλ... θέ... θέ...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Κοντοστούπη γλαρώνει. Τὰ μάτια του γλαρώνουν. Ἡ γλῶσσα του μπερδεύεται. Ἡ μύτη του ἀνεβοκατεβαίνει.

— Θε... ξέλω... καταφέρνει νὰ τραυλίση, νά... νά... ὑπνωτ... ὑπνωτ...

Σωπαίνει. Τὰ μάτια του γλαρώνουν ἀκόμα πιὸ πολὺ. Κλείνουν!

Ὁ νάνος μένει γιὰ μερικὲς

στιγμές ακίνητος, ὄρθιος, με τὰ μάτια κλειστά.

Ἐπειτα τὸ κορμί του, δύσκαμπτο σὰν σαπίδα, γέρνει πρὸς τὰ πίσω καὶ πέφτει μέσα σὲ μιὰ πολυθρόνα!

Ἀντὶ νὰ ὑπνωτίσῃ τὸν Ὑπερέλληνα, ὁ κωμικὸς νάνος εἶχε ὑπνωτίσει τὸν ἑαυτό του!...

Γέλια ἀντηχοῦν γύρω του. Ἀνάμεσα τους, ξεχωρίζουν τὰ ξεκαρδιστικὰ γέλια τοῦ μωροῦ, τοῦ παράξενου μικροσκοπικοῦ Ὑπεράνθρωπου Σιμούν....

Ἐπιδρομὴ
στὴν τράπεζα

ΕΧΟΥΝ περάσει δυὸ χρόνια ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ ἐκείνη μέρα, ποῦ ὁ Σιμούν ἔγινε Ὑπεράνθρωπος. Ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲν ἔχει ἀκόμα ἐπιτρέψει στὸ Ὑπεραγὸρ: νὰ πάρῃ μέρος στὸν πόλεμο τοῦ Δικαίου ἐναντίον τοῦ Κακοῦ.

Θέλει νὰ ἀναπτυχθῶν πρῶτα ὅλες οἱ ὑπεράνθρωπινες ἱκανότητες τοῦ παιδιοῦ στὸ μεγαλύτερο βαθμὸ τους, νὰ μάθῃ νὰ πετάῃ καὶ νὰ μάχεται στὴν ἐντέλεια, πρὶν τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ δράσῃ ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τοῦ κόσμου.

Κάθε μέρα, ἐπὶ ὥρες ὀλόκληρες, ὁ Σιμούν γυμνάζεται. Μὲ τὴ σειρά τους, ἕνας - ἕνας, οἱ Ὑπεράνθρωποι τὸν ἐξασκοῦν στὸ πέταγμα, στὸ ζίου - ζίτσου, στὰ διάφορα κῶλπα τοῦ πολέμου.

Ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο τοῦ διδάσκει ποῖα εἶναι τὰ πιὸ πρωτὰ καὶ εὐαίσθητα σημεῖα τοῦ ἀνθρώπινου κορμιοῦ, καθὼς καὶ ποῖα χτυπήματα εἶναι τὰ πιὸ κεραυνοβόλα.

Τοῦ διδάσκει ἐπίσης χημεία, φυσικὲς ἐπιστῆμες, μηχανικὴ, ἀστρονομία, μαθηματικὰ καὶ ξένες γλώσσες.

Ὁ μικρὸς Σιμούν προοδεύει γοργά. Τὸ κορμί του γίνεται ὅλο πιὸ νευρώδες καὶ μυῶδες, πιὸ ἐπιδέξιο καὶ δυνατὸ καὶ τὸ πέταμά του εἶναι τόσο γοργό, ὥστε μόνο ἀπὸ τὸ πέταγμα τοῦ Ὑπερέλληνα ὑστερεῖ λίγο.

Ἡ ὑπνωτιστικὴ ἐπίσης δύναμί του μεγαλώνει. Μιὰ ματιὰ του εἶναι τώρα ἀρκετὴ γὰρ νὰ ὑπνωτίσῃ ἕνα συνηθισμένον ἄνθρωπο! Οἱ Ὑπεράνθρωποι ἀποφεύγουν νὰ τὸν κυττάζουν κατάματα καὶ ὁ Σιμούν συγγρατεῖ μὲ μεγάλη προσπάθεια τὴ δύναμί του γὰρ νὰ μὴν τοὺς ὑπνωτίξῃ κάθε τόσο!

Ἐκεῖ ὅμως, ποῦ τὸ Ὑπεραγὸρὶ κάνει ἀλματώδη πρόοδο, εἶναι οἱ ἐπιστῆμες!

Μέσα σὲ δυὸ χρόνια ἔχει προοδεύσει τόσο πολὺ στὰ μαθηματικὰ, στὴν ἀστρονομία καὶ στὶς φυσικὲς ἐπιστῆμες, ὥστε συχνὰ ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο ζητεῖ τὴ γνώμη του πάνω σὲ διάφορα ἐπιστημονικὰ ζητήματα.

Συχνά, ὁ μικροσκοπικὸς Σιμούν ἀκολουθεῖ τὸν Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο καὶ τὸν Ὑπερέλληνα σὲ διάφορα ἐπιστημονικὰ

κά συνέδρια, όπου οι κορυφαίοι έπιστήμονες του κόσμου άκουνε με άφάνταστη έκπληξη τὸ παιδάκι αὐτὸ τῶν τεσσάρων χρόνων νὰ ἐκφράζη σοφές γνώμες!

Ὁ Κοντοστούπης λατρεύει κυριολεκτικὰ τὸν Σιμούν. Δὲν ξεκολλάει ἀπὸ κοντὰ του, ὅπως ἕνας ἀφωσιωμένος σκύλος δὲν ξεκολλάει ἀπὸ τὸν ἀφέντη του!

Πότε μένει καθισμένος κοντὰ του σιωπηλὸς, κυττάζοντάς τον νὰ γυμνάζεται, νὰ μελετᾷ ἢ νὰ κάνη πειράματα καὶ πότε τὸν πιάνει ἀκατάσχετη φλυαρία καὶ τοῦ διηγείται... ἀνύπαρκτα κατορθώματά του.

Ὁ Σιμούν, ποὺ λατρεύει κι' αὐτὸς τὸν «θεῖο Κοντοστούπη», ἀκούει τίς ἱστορίες αὐτὲς χαμογελῶντας γιατί, ὅσο μικρὸς κι' ἂν εἶναι, καταλαβαίνει ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ κατορθώματα εἶναι φανταστικά.

Μιά μέρα, καθὼς ὁ Σιμούν εἶναι καθισμένος μπροστὰ σ' ἕνα μαρμάρινο τραπέζι κάνοντας πειράματα, μὲ τὸν Κοντοστούπη ἀπέναντί του, ἀναπηδάει ἐκπληκτός.

Μέσα στὸ μυαλό του, μιά εἰκόνα σχηματίζεται.

Βλέπει μὲ τὴ φαντασία του, μιά συντροφιά ἀπὸ κακοποιούς νὰ μπαίνει σὲ μιά Τράπεζα τῆς Νέας Ὑόρκης, τὴν Λαϊκὴ Τράπεζα, πού, ὅπως ξέρεῖ ὁ Σιμούν, βρίσκεται μερικὰ τετράγωνα μακριὰ

ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν Ὑπερανθρώπων!

Οἱ κακούργοι, ὀπλισμένοι μὲ πιστόλια, ὄρμουσιν πρὸς τὴν εἴσοδο τῆς Τραπεζῆς χυμῶν μέσα, τρέχουν στὰ ταμεία καί, μὲ τὴν ἀπειλὴ τῶν πιστολιῶν τους, ἀναγκάζουν τοὺς ταμίες νὰ τοὺς δώσουν ὅσα χρήματα βρίσκονται στὰ συστάρια τους!

Ὁ Σιμούν μένει γιὰ μιὰ - δυὸ στιγμὲς διστακτικὸς. Ὁ Ὑπερανθρώπος τοῦ ἔχει ἀπαγορεύσει νὰ παίρνη μέρος σὲ ἐπιθέσεις ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς κοινωνίας, πρὶν ἐτομασθῆ καὶ γυμνασθῆ στὴν ἐντέλεια.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὅμως δὲν εἶναι κανένας ἀπὸ τοὺς Ὑπερανθρώπους στὸ σπίτι. Μόνο ὁ Σιμούν καὶ ὁ Κοντοστούπης βρίσκονται ἐκεῖ.

Τί νὰ κάνη; Νὰ ὑπακούσῃ στὴ διαταγὴ τοῦ Ὑπερανθρώπου καὶ νὰ ἀφήσῃ τοὺς κακούργους νὰ ληστέψουν τὴν Τράπεζα;

Ὁχι, βέβαια! Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάνη αὐτό! Θὰ ἐπέμβῃ! Θὰ δράσῃ κι' αὐτὸς ἐπὶ τέλους ἐναντίον τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους τώρα ποὺ βρῆκε τὴν εὐκαιρία!

Πετάγεται ὀρθῶς, ἀπογειώνεται μὲ μιὰ ἐκτίναξη καὶ βγαίνει σὰν σαίττα ἀπὸ τὸ ἀνοχτὸ παράθυρο.

Ὁ Κοντοστούπης μένει μερικές στιγμὲς ἀκίνητος, σατισμένος.

— "Εἴ, φωνάζει. Ποῦ πᾶς, Σιμούν; Θὰ τὸ πῶ τοῦ Ὑ"

περανθρώπου! Θά... Θεούλη μου! Έφυγε!

‘Απογειώνεται κι’ αυτός και βγαίνει από τὸ παράθυρο.

Προλαβαίνει νὰ δῆ τὸ ‘Υπεραγόρι νὰ χαμηλώνῃ ἀπὸτομα καὶ νὰ χάνεται πίσω ἀπὸ ἕναν οὐρανοξύστη, πεντακόσια μέτρα μακριά.

— Τί πάῃ νὰ κάνῃ ἐκεῖ ὁ.. μπόμπιρας; μουρμουρίζει ὁ Κοντοστούπης. Θά τὸν ἀρπάξω καὶ θά τοῦ δώσω ἕνα γερό ξύλο! Χμ!

Καὶ πετάει ὀλοταχῶς πρὸς τὸ ἴδιο ἔρος.

Δὲν ὑποφιάζεται ὅμως τί περιμένει ἐκεῖ τὸν ἀγαπημένο του Σιμούν.

**Στὰ νύχια
τῶν ἐχθρῶν τῆς κοινωνίας**

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ μέσα στὴν Λαϊκὴ Τράπεζα, οἱ κακοποιοὶ συγκεντρώνουν σὲ σακκουλάκια καὶ σὲ βαλιτσούλες ὄλο τὸ χρυσάφι καὶ ὄλα τὰ χαρτονομίσματα πού βρίσκουν στὰ ταμεία. Εἶναι πέντε ὑψηλόσωμοι καὶ γεροδεμένοι ἀντρες ὀπλισμένοι, μὲ πρόσωπα σκληρὰ καὶ μάτια πού ἀστράφτουν ἀπὸ μῖσος πρὸς τὸ Νόμο καὶ τὴν Κοινωνία.

— ‘Εμπρός!, λέει ὁ ἀρχηγός τους. Τὸ αὐτοκίνητο περιμένει ἔξω! Δρόμο! “Ἄς μὴ χάνουμε οὔτε στιγμή.

Τρέχουν ὄλοι ἔξω. Στὸ πεζοδρόμιο, κοντοστέκονται γιατί μερικοὶ ἀστυνομικοὶ πλησιάζουν τρέχοντας.

Πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν! Τὰ ὄργανα τοῦ Νόμου ὅμως δὲν μποροῦν νὰ πολεμήσουν, νὰ χτυπήσουν ἐλεύθερα τοὺς κακούργους, γιατί φοβοῦνται μήπως χτυπήσουν τοὺς διαβάτες, πού κυκλοφοροῦν στὸ δρόμο.

Οἱ κακούργοι φτάνουν στὸ αὐτοκίνητο.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὅμως κάτι σὰν βολίδα κατεβαίνει ἀπὸ ψηλά, σκίζοντας μὲ ὀρμὴ τὸν αέρα. Εἶναι μιὰ μικρόσωμη μὴ μωρφή μὲ μιὰ μικρὴ ἀσπρη μτέρτα καὶ χρυσόχρωμα περιβραχιόνια καὶ μπόττες. Εἶναι ὁ Σιμούν, τὸ ‘Υπεραγόρι!

Τὸ ἐκπληκτικὸ παιδί ρίχνεται ἐναντίον τοῦ πρώτου κακαποιοῦ. ‘Ἡ μικρὴ, ἀλλὰ τρομερὴ γροθιά του προσγειώνεται πάνω στὸ σαγόνι τοῦ μεγαλόσωμου ἀντιπάλου του μὲ τόση δύναμη, ὥστε ὁ ἐχθρὸς τῆς κοινωνίας κάνει μιὰ ὀλόκληρη στροφή στὸν αέρα γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, βροντᾶει ὑπόκωφα χάμω καὶ μένει ἀσάλευτος χωρὶς νὰ προλάβῃ νὰ χρησιμοποίησῃ τὸ ὄπλο του!

‘Ο δεύτερος κακούργος, πού κρατᾶει ἕνα σακκουλάκι μὲ χρυσάφι, πιέζει τὴ σκανδάλη.

Πέντε σφαῖρες ἢ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη βγαίνουν ἀπὸ τὸ πιστόλι του καὶ χτυποῦν τὸν Σιμούν κατὰστυγῶς.

Μὰ ὁ γιὸς τοῦ Κεραυνοῦ εἶναι προικισμένος μὲ τὴν ὑπερφυσικὴ ἀντοχὴ τῶν ‘Υπερ-

ανθρώπων! Το σώμα του είναι άτρωτο. Οί σφαίρες και τὰ χτυπήματα δὲν μπορούν νὰ τοῦ κάνουν τίποτα!

Οί σφαίρες χτυποῦν τὸ στήθος του, ἀποστρακίζονται καὶ πηγαίνουν καὶ χτυποῦν τὸν τρίτο ἀπὸ τοὺς κακοποιούς σκοτώνοντάς τον!

Ὁ Σιμὸν ἀπαντᾷ κεραυνοβόλα στὴν ἐπίθεσι αὐτήν! Ἀρπάζει τὸν κακούργο ἀπὸ τὸ γαϊκάκι ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ τὸν ἐκσφενδονίζει μακριά.

Τὸ κορμί τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ὑπεκόσμου διαγράφει μὲ ἀ γοργή τροχιά στὸν ἀέρα

καὶ πηγαίνει καὶ πέφτει πάνω σ' ἕνα δέντρο, ὅπου μπλέκει: στὰ κλαδιά καὶ μένει ἀσάλευτο, σὰν νεκρό!

Καὶ τότε, καθὼς οἱ κακούργοι ἀπομακρύνονται κυνηγημένοι ἀπὸ ἀστυνομικούς, ὁ Σιμὸν, φτάνει, σὰν βολίδα καὶ ρίχεται ἐναντίον του σὰν πραγματικὸς «σιμὸν!»

Ὁ Σιμόν γυρίζει πρὸς τὸν τέταρτο κακοποῦ, μὲ τὴ γροθιά του σφιγμένη. Μά, αὐτὴ τὴ φορά, ἡ τύχη στρέφεται ἐναντίον του. Δὲν προλαβαίνει νὰ χτυπήσῃ.

Ὁ πέμπτος ἐχθρὸς τοῦ Νόμου πού ἔχει στὸ μεταξύ φτάσει κοντά του, ἀπὸ πίσω του, σηκώνει τὸ πιστόλι του καὶ πυροβολεῖ τὸν Σιμόν στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλαιοῦ.

Τὸ μέρος αὐτὸ εἶναι τὸ πρὸ εὐαίσθητο σημεῖο τοῦ σώματος τοῦ γιου τοῦ Κερανοῦ. Τὸ κρανίον του, λόγω τῆς ἡλικίας του, δὲν ἔχει δέσει ἀκόμα ἐντελῶς, καὶ τὰ χτυπήματα στὸ σημεῖο αὐτό, μολονότι δὲν μποροῦν νὰ ἐξοντώσουν τὸν Σιμόν, ἔχουν ὅμως τὴ δύναμι νὰ τὸν ρίξουν ἀναίσθητο!

Πραγματικά, τὸ Ὑπεράγορι ἀφήνει ἕνα βαθὺ βογγητὸ πόνου, τεντώνει ἀπότομα τὸ κορμί του, κάνει μιὰ στροφή γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του καὶ πέφτει ἀναίσθητος!

Οἱ δυὸ κακοῦργοι πού ἔχουν μείνει τὸν ἀρπάζουν, τὸν ρίχνουν μέσα στὸ αὐτοκίνητο, ρίχνουν ἐκεῖ καὶ τὰ σακκουλάκια καὶ τὶς βαλίτσες μὲ τὰ χρήματα καὶ ξεκινοῦν ὀλοταχῶς!

Τὸ αὐτοκίνητό τους κάνει μιὰ γοργὴ στροφή στὴν πρώτη γωνία πού συναντᾷ, ἀναπτύσσει ἰλιγγιώδη ταχύτητα, στρίβει σ' ἕναν ἄλλον δρόμο, προχωρεῖ γιὰ ἕνα διὰ στιγμή, στρίβει πάλι σ' ἕνα τρίτο δρόμο.

Τέλος, σταματᾷ μπρῶστα σ' ἕνα πολυτελὲς μέγαρο.

Οἱ δυὸ κακοῦργοι βγάζουν ἔξω τὰ σακκουλάκια καὶ τὶς βαλίτσες, φορτώνονται τὸ παιδί στὴν πλάτη τους καὶ μπαίνουν σ' ἕνα μεγάλο κτίριο.

Διασχίζουν ἕναν διάδρομο ἀνεβαίνουν μιὰ σκάλα καὶ μπαίνουν σ' ἕνα μεγάλο γραφεῖο, ὅπου εἶναι καθισμένος ἕνας μεγαλόσωμος ἄντρας, μὲ μαύρα μάτια γεμάτα κακία.

— Ληστέψαμε τὴν τράπεζα, Μαύρε Ἄγγελε!, λένε οἱ νεφερμένοι. Τὴν τελευταία στιγμή ὅμως ἐπενέθη αὐτὸς ἐδῶ ὁ τρομερὸς πιστορικός! Ἐπετέθη ἐναντίον μας καὶ σκότωσε τρεῖς ἀπὸ μᾶς! Οἱ σφαῖρες δὲν τὸν σκοτώνουν, ἀρχηγέ! Καὶ οἱ γροθιές του ἔχουν δύναμι ἠλεκτρικοῦ σφύριου!

Τὰ φρύδια τοῦ Μαύρου Ἄγγελου ζαρώνουν. Τὰ μάτια του γεμίζουν τρόμο.

— Εἶναι ὁ... Σιμόν! τραυλίζει Ὁ γιὸς τοῦ Κερανοῦ! Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως! Ἄν συνέλθῃ καὶ μᾶς βρῆ ἐδῶ, εἴμαστε χαμένοι! Ἄκολουθήστε με!

Καὶ τρέχει πρὸς τὴν πόρτα!

— Μὰ... τὰ λεφτά, ὀρηγέ; ρωτᾷ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του. Δὲ θὰ τὰ πάρουμε μαζί;

— Παρατήστε τα!, φωνάζει αὐτός. Τὰ λεφτά δὲν θὰ

μάς ωφελήσουν σε τίποτα, αν μάς σκοτώσει ο Σιμούν! Άκολουθήστε με, είπα!

Βγαίνουν από το σπίτι τρέχοντας, μπαίνουν στο αυτόκινητο και χάνονται!

Ήταν καιρός! Μια στιγμή αργότερα, ο Σιμούν ανοίγει τὰ μάτια του και πετάγεται ὄρθιος. Κυττάζει γύρω, ψάχνει ὀλόκληρο τὸ σπίτι, μὰ δὲ βρίσκει κανένα! Καταλαβαίνει τί περίπου εἶχε συμβῆ.

— Δὲν πειράζει!, μουρμουρίζει. Τὴν ἐρχόμενη φορὰ θὰ εἶμαι ἴσως πὸ τυχερός! Ἄς εἰδοποιήσω τώρα τὴν ἀστυνομία!

Καὶ παίρνει στὸ τηλέφωνο τὸν ἀριθμὸ τοῦ ἀρχηγείου τῆς ἀστυνομίας...

Τὸ ξεροκέφαλο τοῦ νάνου

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ τῶν Ὑπερανθρώπων, ὁ Κοντοστούπης εἶναι ἀπαρηγόρητος. Δὲν πρόλαβε τὸν Σιμούν μπροστὰ στὴν τράπεζα καὶ οἱ διαβάτες τοῦ εἶχαν διηγηθῆ τί εἶχε συμβῆ! Τοῦ εἶχαν πῆ ὅτι ὁ Σιμούν εἶχε πέσει στὰ χέρια τῶν κακούργων!

Ἄφου μάταια ἔφαξε ἀρετὴ ὥρα στοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης γιὰ νὰ βρῆ τὸν ἀγαπημένο του Σιμούν, ὁ Κοντοστούπης γύρισε στὸ σπίτι τῶν Ὑπερανθρώπων καὶ τὸρριξε στά.. μοιρολόγια!

Τραβάει τὰ μαλλιά του

καὶ χτυπάει τὸ κεφάλι του στοὺς τοίχους καὶ στὰ τραπέζια, μουγγρίζοντας:

— Τί τὴν θέλω τὴ ζωὴ; Γιατὶ νὰ ζῶ, ἀφοῦ ὁ Σιμούν εἶναι στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν τοῦ κόσμου; Ἄχ, παιδάκι μου! Ἄνημούδι μου! Ὡχ ἡ καρδιά μου! Σπάσιμο θέλεις ξεροκέφαλο! Γιατὶ ἄφησες τὸ μικρὸ νὰ φύγῃ μόνο του; Ἔ; Νά, νά, νά!

Καὶ κοπανάει τὸ κεφάλι του πάνω σ' ἓνα μαρμαρίνο τραπέζι.

— Ἄν δὲ σὲ σπάσω ἐγώ, γρυλλίζει, ἂν δὲ σὲ ἀνοίξω στὰ δυό, νὰ μὴ μὲ πούνε Κοντοστούπη! Νά, νά, νά!...

Ἐνα χέρι τὸν ἀρπάζει ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο του. Μιὰ λεπτὴ φωνὴ τοῦ λέει:

— Γιατὶ χτυπᾷς τὸ κεφάλι σου, θεῖε Κοντοστούπη;

Ὁ νάνος γυρίζει καὶ ἡ καρδιά του σταματᾷ νὰ χτυπᾷ γιὰ μερικὲς στιγμὲς. Ἐκεῖ, μπροστὰ του, στέκεται ὁ Σιμούν, τὸ ἀγαπημένο του μωρό!

— Σιμούν! Σιμουλάκη μου!, φωνάζει ὁ νάνος, ἐνῶ δάκρυα τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια του. Παιδάκι μου! Τί εἶδες γίνε;

— Μὲ αἰχμαλώτισαν κάτι κακοποιοί, ἀπαντᾷ τὸ Ὑπεραγόρι, μὰ τοὺς ξέφυγα! Καὶ τοὺς ἐμπόδισα νὰ ληστέψουν μιὰ τράπεζα! Γιατὶ ὅμως χτυπούσες τὸ κεφάλι σου, θεῖε;

Ὁ Κοντοστούπης σκουπίζει τὰ δάκρυά του καὶ παίρ-

νει σκληρό ύφος. Δὲ θέλει νὰ δείξη στὸ παιδί ὅτι ἡ καρδιά του ἦταν γεμάτη στοργή καὶ τρυφερότητα γι' αὐτό.

Καὶ λέει γκριμάρικα:

— Γιατὶ χτυπούσα τὸ κεφάλι μου; Τί σὲ νοιάζει ἐσένα; Δικαίωμα μου δὲν εἶναι νὰ χτυπῶ ἢ νὰ μὴ χτυπῶ τὸ κεφάλι μου; Δικό σου εἶναι τὸ κεφάλι μου ἢ δικό μου;

— Δικό σου, θεῖε Κοντοστούπη!, ἀπαντᾷ ὁ Σιμὸν γελώντας. Γιατί ὅμως τὸ χτυπούσες ἐτοῖ; Κάποιο λόγο θὰ εἶχες!

— Τὸ χτυπούσα γιὰ νὰ τό... γυμνάσω!, λέει ὁ νάνος. Γιὰ νὰ τὸ κάνω πιὸ σκληρὸ καὶ πιὸ γερό! Ἔχεις καμμιὰ ἀντίρρηση;

— Ὅχι, θεῖε!, λέει τὸ παιδί. Θὰ μοὶ κάνης ὅμως τώρα μιὰ χάρι;

— Τί χάρι;

— Θὰ πᾶς νὰ μοὶ ἀγοράσης ἕνα παιδικὸ κοστούμι στὸ μπόι μου; Θέλω νὰ εἶναι πολὺ πλούσιο καὶ ἐντυπωσιακό! Θέλω, ὅταν θὰ τὸ φορέσω, νὰ φαίνομαι σὰν παιδί ἐνὸς πολυεκατομμυριούχου!

Ὁ Κοντοστούπης τὸν κυττάζει καχύποπτα!

— Χμ!, κάνει. Τί τὸ θέλεις τὸ κοστούμι αὐτό; Σίγουρα, κάποια ἀταξία ἐτοίμαζεις! Εἶσα: τυχερός πού λείπουν ὅλοι οἱ Ὑπεράνθρωποι σ' ἕνα ταξίδι! Ἄλλοῶς θά...

Ὁ Σιμὸν παίρνει θλιμμένο ὄψος.

— Καλά-καλά, θεῖε Κοντοστούπη, λέει. Δὲν πειράζει! Νόμιζα πὼς μ' ἀγαπούσες, μὰ ἔπεσα ἔξω! Δὲν πειράζει!

Ὁ Κοντοστούπης συγκινηταί. Ἡ μύτη του ἀνεβοκατεβαίνει σπασμωδικά. Ξεροβήχει.

— Μὲ κατάφερες, κατεργαράκο!, λέει. Θὰ σοὺ ἀγοράσω τὸ κοστούμι. Πρόσεξε ὅμως! Ἄν ἔχης στὸ μυαλό σου νὰ κάνης καμμιὰ ἀταξία, θὰ ἔχης νὰ κάνης μαζί μου! Καὶ πρέπει νὰ ξέρης πὼς εἶμαι πολὺ αὐστηρός!

— Καλά, θεῖε Κοντοστούπη!, ἀπαντᾷ ὁ Σιμὸν κρύβοντας ἕνα πονηρὸ χαμόγελο.

Ὁ Κοντοστούπης βγαίνει ἔξω.

Ὁ Σιμὸν κάθεται σ' ἕνα τραπέζι καὶ βυθίζεται σὲ σκέψεις. Ἔχει ἕνα σχέδιο. Ἕνα τολμηρὸ σχέδιο γιὰ τὴ συντριβὴ τῶν δυνάμεων τοῦ ὑποκόσμου καὶ τὴ σύλληψη τοῦ ἀρχιεγκληματίου Μαύρου Ἀγγέλου, πού εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῶν δυνάμεων τῆς παρανομίας!

Ἄν τὸ σχέδιό του πετύχῃ οἱ δυνάμεις τοῦ Καλοῦ θὰ σημειώσουν μιὰ ἀκόμα νίκη ἐναντίον τοῦ Ἐγκλήματος!

Σταυρώνει τὰ χέρια του καὶ κάνει μιὰ σιωπηλὴ προσευχή.

«Θεέ μου!, λέει μέσα του. Βοήθησέ με! Δόσε μου τὴ δύναμη νὰ τσακίσω τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Δικαίου! Καὶ

συγχώρεσέ με πού παρακούω
στις διαταγές του 'Υπεραν-
θρώπου! Τό κάνω αυτό για
τό καλό τῆς 'Ανθρωπότη-
τος!...»

'Εκατό μικρά
παιδιά

ΛΙΓΕΣ ὄρες ἀργότερα, ε-
να πλῆθυσμα ντυμένο παιδάκι,
κάνει μόνο του βόλτες μέσα
στό κεντρικό πάρκο τῆς Νέας
'Υόρκης. Εἶναι ὁ μικρός Σι-
μούν! "Ἐχει σκεπάσει τῆ
στολή του μέ τό πανάκριβο
κοστοῦμι, πού τό εἶχε ἀγο-
ράσει ὁ Κοντοστούπης!

Τό σχέδιό του εἶναι ἀπλό.
Θέλει μέ τόν τρόπο αὐτό νά
τραβήξῃ τήν προσοχή τῶν
κακοποιῶν, πού νά τόν κλέ-
ψουν νομίζοντας πῶς ἔχουν
νά κάνουν μέ τό παιδί ἐνός
ἐκατομμυριούχου! "Ἐτσι, ὁ
Σιμούν λογαριάζει νά φτάσῃ
ὡς τόν ἀρχηγό τοῦ ὑποκό-
σμου καί νά τόν συλλάβῃ!

'Ἡ ὥρα περνᾷ, χωρίς ὁ-
μως νά τόν πλησιάζῃ κανέ-
νας.

"Ἐνας ἄνθρωπος μόνο ἕνας
ρωμαλέος ἄντρας μέ τραχύ
πρόσωπο, πού εἶναι καθισμέ-
νος σ' ἕναν πάγκο τοῦ πάρ-
κου, παρακολουθεῖ τίς κινή-
σεις τοῦ παιδιοῦ μέ προσοχή
καί ἐνδιαφέρον.

'Ο Σιμούν τό προσέχει
αὐτό. Πηγαίνει πρὸς τό μέ-
ρος του, κάνοντας δάκρυα νά
κλήθουν ἀπὸ τὰ μάτια του.

— Τί ἔχεις μικρέ; ρωτᾷ

ὁ ἄγνωστος. Γιατί κλαῖς;

— "Ἐχασα τῆ νταντά
μου!, ἀπαντᾷ ὁ Σιμούν.
Τώρα δὲν ξέρω πῶς νά πάω
στό σπίτι!

— "Ἐλα νά σέ πάω ἐγώ!,
λέει ὁ ἄγνωστος. Μὴ φοβά-
σαι! Θὰ σέ πάω ἐγώ στή
μαμά σου!

Καί πιάνει τό παιδί ἀπὸ
τό χέρι. 'Ο Σιμούν τόν ἀκο-
λεῖθεῖ, ἐνῶ μέσα του ἡ καρ-
διά του χτυπάει δυνατὰ ἀπὸ
τῆ χαρά. "Ἄν ὁ ἄνθρωπος αὐ-
τός εἶναι πραγματικά ἕνα
μέλος τοῦ ὑποκόσμου, τό
σχέδιο τοῦ παιδιοῦ ἔχει ἐπι-
τύχει!

Λίγο πρὸ πέρα ὁ ἄγνω-
στος πλησιάζει σ' ἕνα αὐτο-
κίνητο, πού περιμένει μέ τῆ
μηχανή του σέ κίνησι καί μέ
τῆ μά πόρτα του ἀνοίχτη.

'Ο ἄγνωστος βάζει τό παι-
δι μέσα, κλείνει τὴν πόρτα
καί λέει: στὸν σωφῆρ:

— "Ἐμπρός! Μοῦ φαίνεται:
πῶς πιάσαμε σπουδαῖο ψά-
ρι! Πῆγαμε στό σπίτι: πού
ξέρετε; Γρήγορα!

'Ο Σιμούν ἀνοίγει τό στό-
μα του γὰ νά μιλήσῃ. Μὰ
δὲν προλαβαίνει. 'Ἡ χερού-
κλα τοῦ κακοποιοῦ τοῦ φρά-
ζει τό στόμα.

Τό 'Υπεραγόρι δὲν ἀντι-
στέκεται. 'Αφήνει νά τόν ὀ-
δηγήσουν ὅπου θέλουν. Αὐτό
ἀκριβῶς εἶναι τό σχέδιό του.
Νά τοὺς ἀφήσῃ νά τόν μετα-
φέρουν στό ἀρχηγεῖο τους.

Διασχίζων, ταξιδεύοντας
ἔτσι, τῆ Νέα 'Υόρκη καί
βγαίνουν στήν ἐξοχή. Σὲ ἄ-

πόστασι δέκα περίπου χίλιο μέτρων από την πόλι, τὸ αὐτοκίνητο στρίβει ἀριστερά, μπαίνει σ' ἕνα δρομάκο πού προχωρεῖ βαθειὰ μέσα σ' ἕνα δάσος καὶ σταματᾷ μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο ἐξοχικό σπίτι. Ὁ ἄγνωστος παίρνει σὴν ἀγκαλιά του τὸν Σιμὸν καὶ μπαίνει στὸ σπίτι.

Περνάει στὸ σαλόνι, ὅπου ἕνας μικρόσωμος ἄντρας μὲ κοκκινόξανθα μαλλιά εἶναι καθισμένος σ' ἕνα ντιβάνι. Ὁ ἄγνωστος σπρώχνει τὸ παιδί πρὸς τὸ μέρος του λέγοντας:

— Τὸ βρήκα μέσα στὸ κεντρικό πάρκο! Εἶχε χάσει τὴν παραμάνα του. Φαίνεται παιδί κάποιου πολυεκατομμυριούχου!

Ὁ κοκκινόξανθος κουνάει ἐπιδοκίμαστικά τὸ κεφάλι του.

— Μπράβο!, λέει. *Ἐκάνες πολὺ καλὰ πού ἀπήγαγες τὸ παιδί αὐτό! Ὁ Μαῦρος Ἄγγελος θὰ εὐχαριστηθῇ! Μὲ πεντακόσια τέτοια παιδιὰ στὰ χέρια μας, θὰ μπορέσουμε νὰ ἐκβιάσουμε τὴν κυβέρνησι καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσουμε νὰ ἐλευθερώσῃ ὅλους τοὺς συντρόφους μας, πού βρίσκονται στὴ φυλακή! Ἄφησε τὸ παιδί καὶ γύρισε πίσω στὴ Νέα Ὑόρκη. Θὰ φροντίσω νὰ στείλω τὸ παιδί ἐκεῖ ὅπου εἶναι καὶ τὰ ἄλλα....

Ὁ ἄνθρωπος πού εἶχε φέρει τὸν Σιμὸν φεύγει. Ὁ

γιὸς τοῦ Κερανοῦ μένει μόνος μὲ τὸν κοκκινόξανθο. Αὐτὸς σηκώνεται μ' ἕνα σατανικό χαμόγελο στὸ πρόσωπό του.

— Ἔλα μαζί μου, μικρέ!, λέει. Θὰ σὲ πάω στὸ σπίτι σου!

Ὁ Σιμὸν, τὸν ἀκολουθεῖ. Κατεβαίνουν μιά σκάλα πού ὀδηγεῖ στὰ ὑπόγεια τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖ, ὁ κοκκινόξανθος ξεκλειδώνει μὲ μὰ πόρτα κι' ἕνα ἐκπληκτικό θέαμα φανερώνεται στὰ μάτια τοῦ γιοῦ τοῦ Κερανοῦ.

Μέσα σ' ἕνα ἀπέραντο ὑπόγειο, ἑκατὸ περίπου παιδιὰ, ἄλλα μεγαλύτερα καὶ ἄλλα μικρότερα ἀπὸ τὸν Σιμὸν, ὅλα ὁμῶς μικρότερα ἀπὸ δέκα χρονῶν, εἶναι καθισμένα χάμω καὶ κλαῖνε γοερά.

— Θέλω τὴ μαμά μου! φωνάζουν.

— Μπαμπά! Μαμά!

— Θέλω νὰ πάω σπίτι!

Ὁ κακοῦργος ἀπλώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ σπρώξῃ τὸν Σιμὸν μέσα στὸ ὑπόγειο, μὰ δὲν προλαβαίνει.

Μὲ μὴ γοργή, κοφτὴ κίνηση, τὸ Ὑπεραγόρι χτυπάει τὸν ἀντίπαλό του στὸ μπράτσο μὲ τὴν κόψη τῆς παλάμης του! Ὁ κακοποιὸς ἀφήνει μὴ κραυγὴ πόνου καὶ τὸ χέρι του κρέμεται ἀπὸ τὸ ὦμο του παράλυτο!

Τὸ ἄλλο του χέρι κινεῖται πρὸς τὸ πιστόλι του, πού φουσκώνει σὴν τσέπη τοῦ

σάκκακιού του. Μά και πάλι δὲν προλαβαίνει.

Τὰ μάτια τοῦ μικροσκοπικοῦ ἥρωος καρφώνονται: στὰ δικά του καὶ μιὰ συστηριώδης δύναμι κάνει τὰ μέλη τοῦ σώματός του νὰ τρεμουλιάσουν ἀπὸ ἀτονία.

Μιὰ φωνὴ λέει μέσα στοῦ μαυλό του:

«Ἀκουσέ με μὲ προσοχή! Θὰ μὲ ὀδηγήσης ἀμέσως στοῦ μέρος ὅπου βρίσκεται ὁ Μαῦρος Ἄγγελος! Ἄμέσως! Ἄκους;».

— Ἀκούω, λέει ὁ κοκκινόξανθος. Θὰ σὲ ὀδηγήσω στὸν Μαῦρο Ἄγγελο!

Ὁ Σιμὸν γυρίζει στὰ αἰχμάλωτα παιδιά.

— Μὴν κλαίτε!, τοὺς λέει. Θὰ ξανάρθω καὶ θὰ σὰς πάω στὰ σπίτια σας! Περιμένετε με!

Κλείνει τὴν πόρτα, τὴν κλειδώνει καὶ βάζει τὸ κλειδί στὴν τσέπη του.

Γυρίζει στὸν κακοποιό.

— Ὄδηγῆσέ με στὸν Μαῦρο Ἄγγελο!, τοῦ λέει πάλι. Θὰ τοῦ πῆς πὼς εἶμαι γιὸς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀστυνομίας τῆς Νέας Ὠρκῆς καὶ ὅτι γι' αὐτὸ σκέφτηκες νὰ μὲ ὀδηγήσης στὸν ἴδιο! Κατάλαβες;

— Κατάλαβα!....

Σιμὸν
ἐναντίον Ἄγγελου

ΕΠΕΙΤΑ ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἓνα αὐτοκίνητο σταματᾷ μπρο-

στὰ σὲ μιὰ μεγάλη ἔπαυλι, τοῦ ὑψώνεται ὀλομόναχη μέσα στὴν ἐξοχή, τριγυρισμένη ἀπὸ ἀπέραντους κήπους.

Ὁ κοκκινόξανθος καὶ ὁ Σιμὸν βγαίνουν ἔξω καὶ ἀνεβαίνουν τὰ σκαλοπάτια τῆς εἰσόδου.

Δυὸ φρουροὶ, τοποθετημένοι στὴν πόρτα τῆς ἐπαύλεως, προτείνουν τὰ ὄπλα τοὺς ἀπειλητικά.

— Τί θέλετε; ρωτοῦν ἄγρια.

— Θέλω νὰ δῶ τὸν Μαῦρο Ἄγγελο!, ἀπαντᾷ ὁ κοκκινόξανθος.

— Ἀπαγορεύεται. Ὁ Μαῦρος Ἄγγελος ἔδωσε διαταγὴ νὰ μὴν ἀφήσουμε κανένα νὰ μπῆ! Φύγετε... δηλαδή... περάστε! Εἶστε ἐλεύθεροὶ νὰ περάσετε!

Τὰ μάτια τοὺς εἶχαν συναντήσει τὰ μάτια τοῦ Σιμὸν καὶ ἡ θέλησι τοῦ καταπληκτικοῦ παιδιοῦ εἶχε δαμάσει τὴν δίκη τους!

Μπαίνουν μέσα, προχωροῦν σ' ἓνα δῶδρομο, ἀνεβαίνουν μιὰ σκάλα καὶ σταματοῦν μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα. Ἐκεῖ ὁ κοκκινόξανθος χτυπάει συνθηματικά.

— Ἐμπρός!, λέει μιὰ φωνὴ ἀπὸ μέσα.

Ἡ πόρτα ἀνοίγει. Ὁ Σιμὸν βρίσκεται μέσα σ' ἓνα μεγάλο δωμάτιο ἐπιπλωμένο μὲ πολυτέλεια. Πίσω ἀπὸ ἓνα γραφεῖο, εἶναι καθισμένος ἓνας ἄνθρωπος, ποῦ ὁ Σιμὸν ἀναγνωρίζει ἀμέσως.

Εἶναι ὁ Μαῦρος Ἄγγελος,

μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε συναντηθῆ καὶ ἄλλοτε, σὲ ἡλικία δύο χρόνων!

— Γιατὶ μπῆκες ἐδῶ, ἀφου ἔδωσα διαταγὲς νὰ μὴν μπῆ κανέναν; ρωτᾷ ὁ Μαύρο Ἄγγελος αὐστηρά.

— Ἄρχηγέ, λέει ὁ κοκκινόξανθος, τὸ παιδί αὐτὸ εἶναι τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀστυνομίας τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ σκέφθηκα ὅτι...

Ὁ Μαύρος Ἄγγελος ρίχνει μὰ ματιὰ στὸν Σιμούν καὶ χλωμιάζει. Ἀναγνωρίζει κι' αὐτὸς τὸν γιὸ τοῦ Κεραυνοῦ.

Μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ Σιμούν, τοῦ γιου τοῦ Κεραυνοῦ, μιὰ εἰκόνα σχηματίζεται...

— Βλάκα!, οὐρλιάζει. Μοῦ ἔφερες ἐδῶ ἕναν ἀπὸ τοὺς πρὶό τρομεροὺς ἐχθροὺς μου!

Τραβᾷ ἕνα πιστόλι καὶ πυροβολεῖ. Ὁ κοκκινόξανθος πέφτει νεκρός. Οἱ σφαίρες ὁμως δὲν κάνουν τίποτα στὸ Ὑπεραγόρι! Δὲν ἔχουν τὴν δύναμι νὰ τρυπήσουν τὸ κορμὶ του.

Ὁ Σιμούν κάνει ἕνα θῆμα μπροστὰ καὶ καρφώνει τὰ μάτια του στὰ μάτια τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ὑποκόσμου!

Ὁ Μαύρος Ἄγγελος νοιώθει τὰ μέλη του νὰ παραλύουν. Μὰ ἔχει ἀκόμα τὴ δύναμι νὰ ἀντιδράσῃ! Ἀπλώνει τὸ ἕνα χέρι του καὶ πιέζει ἕνα κουμπι, πάνω στὸ γραφεῖο του.

Ἀμέσως μιὰ καταπακτὴ ἀνοίγει στὸ ταβάνι. Ἐνα πελώριο βαρίδι πέφτει ἀπὸ ἐκεῖ καί, καθὼς ὁ Σιμούν εἶναι σκυμμένος μπροστὰ, τὸν χτυπάει στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλοῦ, στὸ πρὶό εὐαίσθητο σημεῖο τοῦ σώματός του!

Τὸ Ὑπεραγόρι ἀφήνει ἕνα βογγητὸ πόνου καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις του!

Ὅταν συνέρχεται λίγα λεπτὰ ἀργότερα, βλέπει ὅτι βρίσκεται μέσα σ' ἕνα πολὺ μικρὸ μεταλλινὸ δωμάτιο. Εἶναι κατασκότεινα ἐκεῖ μέσα, ἀλλὰ ὁ Σιμούν εἶναι προκισμένος μὲ τὴν ὑπερφυσικὴ ὄρασι τῶν Ὑπερανθρώπων, πρὶό τοῦ ἐπιτρέπει νὰ βλέπει καθαρὰ ἀκόμα καὶ στὸ πρὶό πικνὸ σκοτάδι!

Ἔτσι: βλέπει κάτι τρομερὸ.

Οι κακοποιοί φεύγουν παίρνοντας μαζί τους τὸ μωρό, τὸν Σιμούν, τὸν γιὸ τοῦ Κερανοῦ!...

Τὸ ταβάνι τοῦ μεταλλίνου δωματίου χαμηλώνει σιγά - σιγά, πρὸς τὸ μέρος του, σὰν μιὰ πελώρια ἠλεκτρικὴ πρέσα, σὰν ἐκείνες μὲ τὶς ὁποῖες συμπιέζουν τὰ μέταλλα στὰ μεγάλα ἐργοστάσια!

Καταλαβαίνει ὅτι διατρέχει κίνδυνο θανάτου!

Τὸ τρυφερὸ παιδικὸ κορμὶ του δὲν ἔχει ἀκόμα ἀποκτήσει ὅλη τὴν ἀντοχὴ τοῦ κορμοῦ τῶν ἄλλων Ὑπερανθρώπων καὶ κινδυνεύει νὰ συντριβῆ κάτω ἀπὸ τὴν τρομακτικὴ πίεσι τοῦ ἀτσάλινου ταβανιοῦ!

Πρέπει νὰ ἐλευθερωθῆ!

Πρέπει νὰ βρῆ ἕναν τρόπο νὰ δγῆ ἐγκαίρως ἀπὸ τὸ μεταλλινὸ αὐτὸ δωμάτιο, πρὶν γίνῃ τάφος του!

Μιὰ εἰκόνα ἀστράφτει ἐκείνη τῆ στιγμῆ στὸ μυαλό του.

Βλέπει τὸ Μαῦρο Ἄγγελο νὰ ταξιδεύη γοργὰ μ' ἕνα αὐτοκίνητο. Διαβάζει τὴ σκέψι του:

«Θὰ κρύψω τὰ παιδιὰ σὲ ἄλλο μέρος, ὅπου δὲ θὰ μπορέσουν νὰ τὰ βροῦν ποτέ! Χά, χά, χά! Εἶναι κωμικό! Ἐνα μωρὸ νόμισε πὼς μποροῦσε νὰ νικήσῃ ἐμένα, τὸν μεγάλο Μαῦρο Ἄγγελο!...»

Ὁ Σίμουλ συγκεντρώνει τὴ σκέψι του καὶ διατυπώνει νοερά μιὰ ἐρώτησι:

«Μαύρε Ἀγγελε!... Μὲ ποιὸ τρόπο μπορεῖ νὰ ἐλευθερωθῆ κανεὶς ἀπὸ τὸ μετάλλινο κελλί, ὅταν εἶναι κλεισμένος μέσα;

«Ἐ; κάνει ἡ φωνὴ τοῦ Μαύρου Ἀγγέλου μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ Σίμουλ. Ὡ, εἶναι εὐκόλο! Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κελλιοῦ ὑπάρχει: ἓνα κουμπί! Ὅταν τὸ πιέση κανεὶς, τὸ ταβάνι ἀνεβαίνει πάλι καὶ μιὰ πόρτα σχηματίζεται στὸν τοῖχο! Μὰ δὲν τὸ ξέρεῖ αὐτὸ ὁ Σίμουλ!»

..Ὁ Σίμουλ ψάχνει γοργὰ στὶς γωνίες τοῦ δωματίου, ἐνῶ τὸ ταβάνι χαμηλώνει ὄλο καὶ πιὸ πολὺ. Βρίσκει τὸ κουμπὶ καὶ τὸ πιέζει.

Ἀμέσως, τὸ ταβάνι ἀρχίζει πάλι νὰ ἀνεβαίνει! Ταυτόχρονα, μ' ἓναν ξερὸ κρότο ἓνα ἀνοίγμα, σχηματίζεται στὸν μετάλλινο τοῖχο!

Μ' ἓνα πήδημα, τὸ Ὑπεραγρό: βρίσκεται ἔξω, μέσα σ' ἓναν ὑπόγειο διάδρομο. Τὸν διασχίζει μὲ μεγάλα πηδήματα, ἀνεβαίνει μιὰ σκάλα καὶ συναντᾷ: δυὸ φρουροὺς, ποὺ στέκοντα: στὸ κεφαλόσκαλο, μὲ αὐτόματα στὰ χέρια!

Δυὸ ταχύτατες γροθιὲς καὶ οἱ φρουροὶ βυθίζονται: σὲ... γλυκὸ ὕπνο, πρὶν προλάβουν νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ ὄπλα τους!

Τὴν ἐπομένη στιγμῇ, ὁ Σίμουλ βρίσκει στὸ δρόμο.

Ἐκεῖ μένει: γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀκίνητος προσπαθώντας νὰ προσανατολισθῆ, ἐνῶ συγχρόνως βγάζει τὰ πλούσια ρούχα του, ἀποκαλύπτοντας τὴ στολὴ του.

Τὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ εἶναι χλωμό! Καταλαβαίνει ὅτι ἀπὸ αὐτὸν ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ τῶν παιδιῶν, ποὺ εἶναι φυλακισμένα στὴν ἄλλη ἔπαυλι, μέσα στὸ ὑπόγειο!

Ἄν ὁ Μαύρος Ἀγγελος φτάσῃ πρὶν ἀπὸ αὐτὸν καὶ μεταφέρῃ ἄλλοι τὰ παιδιὰ, ὁ Σίμουλ θὰ χάσῃ τὰ ἴχνη τους καὶ θὰ πρέπει νὰ ξαναρχίσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχή!

Ἀπογειώνεται μὲ μιὰ θεαματικὴ ἐκτίναξι καὶ ἀνυψώνεται στὸν ἀέρα. Σὰν ἓνα χαριτωμένο μενεξεδένιο πουλί, ὁ γιὸς τοῦ Κεραυνοῦ ταξιδεύει γοργὰ, ἐνῶ τὰ μάτια του ψάχνουν ἀγρυπνα τὸ ἔδαφος κάτω. Πετᾷ: πρὸς τὴν κατεύθυνσι ὅπου ὑπολογίζει ὅτι βρίσκεται ἡ ἄλλη ἔπαυλι.

Ὅταν πλησιάζει ἐκεῖ δυὸ λεπτὰ ἀργότερα, τὰ μάτια του ἀνοίγουν διάπλατα.

Μέσα στὸ αὐτοκίνητο

ΒΛΕΠΕΙ μιὰ σειρὰ ἀπὸ αὐτοκίνητα, μεγάλα καὶ μικρά, ἀραδιασμένα μπροστὰ στὴν ἔπαυλι. Πολλοὶ ἄντρες μπαίνεβγαίνουν στὸ σπίτι, κουβαλώντας παιδιὰ καὶ βάζοντάς τα μέσα στ' αὐτοκίνητα!

— "Έφτασα άκριβώς στην ώρα! μουρμουρίζει. Πρέπει να δράσω με πονηριά και στρατηγική, ώστε να μη σκοτωθώ κανένα παιδί!

Προσγειώνεται ανάμεσα στα δέντρα του δάσους. Προχωρεί σκυφτός προς ένα αυτοκίνητο, που βρίσκεται επικεφαλής των άλλων. Είναι μεγάλο και πολυτελές και ο Σιμούν είναι βέβαιος ότι αυτό είναι το αυτοκίνητο του Μαύρου Άγγελου.

Πλησιάζει άπαρατήρητος και μ' ένα πήδημα βρίσκεται μέσα, χωρίς να τον αντιληφθή κανένας!

Άνασηκώνει το πίσω κάθισμα, κρύβεται από κάτω και το ξανακατεβάζει με προσοχή.

Χωμένος εκεί μέσα, περιμένει με ύπομονη με το αυτί του στημένο.

Περνούν μερικά λεπτά. Ξαφνικά, άκούει τη φωνή του Μαύρου Άγγελου:

— "Ετοιμοι;

— "Ετοιμοί! άπαντούν πολλές φωνές μαζί.

— Βαλάτε όλα τα παιδιά στα αυτοκίνητα;

— Ναί!

— Έμπρός, λοιπόν! Θα άκκοιυθήσετε το αυτοκίνητό μου! Θα μεταφέρουμε τα παιδιά σ' ένα άλλο κρησφύγετο π:ό σίγουρο!

Η πόρτα του αυτοκινήτου άνοίγει και κλείνει με θρόντο.

Το αυτοκίνητο ξεκινάει.

Ο Σιμούν άφήνει να περάσουν μερικά λεπτά. "Επειτα

άνασηκώνει σιγά - σιγά το κάθισμα και γλυστρά έξω. Βρίσκεται τώρα στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου άκριβώς πίσω από το κάθισμα του οδηγού.

Σηκώνει με τρόπο το κεφάλι του και κυττάζει μπροστά. Ο Μαύρος Άγγελος είναι μόνος του, καθισμένος στη θέσι του οδηγού.

Ο Σιμούν δέν άφήνει να χαθή ούτε στιγμή. Μ' ένα ταχύτατο και άκροβατικό πήδημα βρίσκεται δίπλα στον κακούργο. Με το ένα του χέρι άρπάζει το τιμόνι, ενώ με το άλλο δίνει ένα κοφτό χτύπημα με την άνοιχτή παλάμη του στο λαιμό του Μαύρου Άγγελου βυθίζοντάς τον σε ύπνο!

Μ' ένα σπρώξιμο, παραμερίζει τον άρχηγό του ύποκόσμου, κάθεται στη θέσι του οδηγού και γυρίζει το αυτοκίνητο προς τη Νέα Υόρκη!

Τα αυτοκίνητα των κακοποιών είναι όλα έφωδιασμένα με άσύρματο τηλέφωνο.

— Πού μάς πάς, άρχηγέ; ρωτούν πολλές φωνές μαζί μέσα από το τηλέφωνο.

— Σάς είπα ότι: θα πάμε σ' ένα κρησφύγετο πιο άσφαλές!, άπαντάει το Ύπεραγόρο: μιμούμενο τη φωνή του Μαύρου Άγγελου. Άφήστε, λοιπόν, τίς έρωτήσεις και κυττάξτε τη δουλειά σας! Θα παρακολουθήσετε το αυτοκίνητό μου όπου κι 'αν πάω και θα σταματήσετε όπου θα σταματήσω κι' εγώ!

Γιὰ μιὰ ὥρα, συνεχίζεται τὸ ταξίδι χωρὶς νὰ συμβῆ τίποτα.

Μπαίνουν στὴ Νέα Ὑόρκη. Διασχίζουν μιὰ κεντρικὴ λεωφόρο τὸνα αὐτοκίνητο πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο. Οἱ κακοποιοὶ εἶναι ὅλοι τους ἀνήσυχτοι καὶ ἀναρωτιῶνται πὺ πηγαίνουν, μὰ δὲν τολμοῦν νὰ μὴν ὑπακούσουν στὶς διαταγὲς τοῦ Μαύρου Ἀγγέλου!

Ἔτσι, ὅταν ὁ Σιμούν σταματάει τὸ αὐτοκίνητο μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο κτίριο, ὅλα τ' ἄλλα αὐτοκίνητα σταματοῦν πίσω του. Ὅταν ὁμως βλέπουν, πάνω στὴν πρόσοψη του κτιρίου μιὰ ἐπιγραφή πὺ λέει: «Ἄ ρ τ υ ν ο μ ί α ς», οἱ κακούργοι κυριεύονται ἀπὸ πανικό! Καταλαβαίνουν ὅτι ἔχουν πέσει σὲ παγίδα!

Πηδοῦν ἀπὸ τ' αὐτοκίνητα καὶ δοκιμάζουν νὰ ξεφύγουν, μὰ εἶναι: πιά πολὺ ἀργά!

Ὁ γιὸς τοῦ Κερανοῦ τοὺς κυνηγαεὶ καὶ τοὺς ρίχνει ἀναίσθητους μὲ τὶς γροθιές του ἢ αἰχμαλωτίζει μὲ τὸ μυστηριῶδες μαγνητικὸ βλέμμα του, ἐνῶ συγχρόνως φωνάζει:

— Ἀστυνομία! Πιάστε τους! Εἶναι ἡ συμμορία τοῦ Μαύρου Ἀγγέλου! Μέσα στὰ αὐτοκίνητα εἶναι ἑκατὸ παιδιά!

Ἡ σκηνὴ παίρνει τέλος μέσα σὲ λίγες στιγμές. Ἀπὸ τὸ ἀρχηγεῖο τῆς ἀστυνομίας βγαίνουν δεκάδες ἀστυφύλα-

κες καὶ συλλαμβάνουν, τὸν Μαύρο Ἀγγελο καὶ τοὺς κακούργους του!

Ἄλλοι ἀστυφύλακες συγκεντρώνουν τὰ παιδιά σὲ μιὰ αἶθουσα τοῦ ἀρχηγείου καὶ ἀρχίζουν νὰ τηλεφωνοῦν στοὺς γονεῖς τους νάρθουν νὰ τὰ πάρουν.

Ὅταν πέρασε ἡ ἔξαψις τῶν πρώτων στιγμῶν, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας θέλησε νὰ συγχαρῆ τὸν ἄνθρωπο πὺ εἶχε κάνει τὸ μεγάλο αὐτὸ κατόρθωμα. Μὰ ὁ Σιμούν, πὺ δὲν τοῦ ἀρέσουν τὰ συγχαρητήρια καὶ οἱ ἐπιδείξεις, ἔχει ἐξαφανισθῆ.

— Μὰ ποῖος ἦταν; λέει γέματος ἀπορίας ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας!

— Δὲν ξέρομε, ἀπαντᾷ ἕνας ἀστυφύλακας! Ἦταν ἕνα παιδί, τεσσάρων ἢ πέντε χρονῶν, μὲ μὴδ ἐφαρμοστὴ στολή, πὺ πετοῦσε σὰν πουλὶ καὶ χτυποῦσε σὰν κύκλωπας!

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας βάζει τὰ γέλια!

— Τί παραμύθια εἶναι αὐτά; λέει. Γιὰ μωρὸ παιδί μὲ περάσατε καὶ θέλετε νὰ πιστέψω αὐτὲς τὶς ἀρλούμπες; Ἐνα παιδί τεσσάρων χρονῶν δὲν θὰ τὰ πιστεῦε αὐτά!

Μὰ δὲν θὰ γελοῦσε ἔτσι ἂν ἤξερε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὸ γιὸ τοῦ Κερανοῦ, γιὰ τὸν Σιμούν, τὸ μεγάλο μελλοντικὸ προστάτη τῆς Ἀνθρωπότητος! Ἀπεναντίας, ἡ ψυχὴ του θὰ γέμιζε θαυμασμό!

ΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- 1) 'Η Γῆ κινδυνεύει.
 2) Τερατάνθρωποι ἐκδικούνται.
 3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπταμένων Δίσκων.
 4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.
 5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέουν.
 6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται
 7) Σύγκρουσις γιγάντων.
 8) Ὁ Μαύρος Θεὸς θανατώνει.
 9) Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπερανθρώπου.
 10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ
 11) Οἱ ἀετοὶ ἐφορμούν.
 12) Τὸ Τραῖνο τῶν Θανάτων
 13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν.
 14) Ὁ προδότης παγιδεύεται
 15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ Ζούγκλα.
 16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
 17) Ἀστραπὴ, ἡ κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου.
 18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ
 19) Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου.
 20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὀκεανῶν.
 21) Βασιλιάς τῶν Ἐρυθροδέρμων
 22) Τὸ μυστικὸ τοῦ Πράσινου Ἐλέφαντα.
 23) Ἡ Ἀστραπὴ ἐπιτίθεται.
 24) Στὴν ἀγκαλιὰ τῶν ἔρπετων.
 25) Σατοῦρ, ὁ Μαύρος Ὑπερανθρώπος.
 26) Ὁ Πόλεμος τῶν Ἀστρων.
 27) Ὑπερανθρώπος ἐναντίον Ὑπερανθρώπων.
 28) Στὴ χώρα τῶν Κλυταύρων
 29) Σατούρνα, ἡ Κόρη τοῦ Μαύρου Ὑπερανθρώπου.
 30) Ἡ προδοσία τοῦ Κεραυνοῦ.
 31) Οἱ Φτερωτοὶ Μονομάχοι.
 32) Μυστικὸ τοῦ Πλανήτη Κρόνου
 33) Ὁ Μεγάλος Ὄρκος.
 34) Τὸ Τέλος τῆς Γῆς.
 35) Ζωντανὴ Παγίδα.
 36) Κουρσάροι τῶν Οὐρανῶν.
 37) Ὁ Ἄρατος Ἄνθρωπος.
 38) Ὁ Πράσινος Τρόμος.
 39) Τὰ ὄντα τοῦ Ὀλέθρου.
 40) Οἱ Μαύροι Ἐωσφόροι.
 41) Ὁ Θάνατος τοῦ Φάουστ.
 42) Ἡ Γροθιά τοῦ Ἑλλήνα.
 43) Ὁ Ἐλ Γκρέκο Δεσμώτης.
 44) Τὸ τέρας τῶν Οὐρανῶν.
 45) Ἡ Φάουστα ἐκδικεῖται.
 46) Ὁ Ἐχθρὸς τοῦ Κόσμου.
 47) Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Φάουστ.
 48) Ἡ Γιγαντομαχία.
 49) Ὁ Γάμος τοῦ Ἐλ Γκρέκο.
 50) Ἡ Βελόνα τῆς Μάγισσας.
 51) Ἡ Φλεγόμενη Λίμνη.
 52) Ὑπερέλληνας.
 53) Τζέκυλ, ὁ Κτηνάνθρωπος
 54) Στὴν Κοιλιάδα τῶν Τεράτων.
 55) Δαυτὶδ καὶ Γολιάθ
 56) Τρόμος, ὁ Θεὸς τοῦ πολέμου
 57) Σεζάμ, ὁ Ἄρατος Μάγος.
 58) Νυόκα, ἡ Θεὰ τοῦ Καλοῦ.
 59) Τὸ γκρέμισμα τοῦ Κολοσσοῦ
 60) Οἱ Ἀτσάλινοι Δαίμονες.
 61) Ἡ ἀπαγωγή τῆς Ἀστραπῆς.
 62) Πύργος τοῦ Μαύρου Πάνθηρα
 63) Ὁ Πύρινος Δράκος.
 64) Ὁ Τρόμος ἐπιτρέφει.
 65) Ὁ Ἐλευθερωτὴς.
 66) Αἰχμάλωτοι τοῦ Ὀλέθρου.
 67) Οἱ Ἐξέκοσμοι συντρίβονται.
 68) Ὁ Ἄυλος.
 69) Μαργαριτάρη τῆς Συμφορᾶς
 70) Ὁ Ἀκαταμάχητος.
 71) Ὁ Ὑπερέλληνας τιμωρεῖ.
 72) Ρεγκίνα, ἡ Βασίλισσα τῶν Δέκα
 73) Τὸ Στεφάνι τοῦ Μαρτυρίου.
 74) Οἱ Ὑπερανθρώποι κινδυνεύουν
 75) Ἡ Λαθὴ ποῦ τσακίζει.
 76) Στὴν Παγίδα τῶν Δέκα.
 77) Τὰ Σπαθιά τοῦ Χαλαροῦ.
 78) Τὸ Καλὸ θριαμβεύει!
 79) Ἐφιάλης τὸ ὄν με τὰ χίλια Μάτια.
 80) Ἰπτάμενοι Δίσκοι.
 81) Ντέτεκτιβ τῶν Οὐρανῶν.
 82) Τὸ Ἄστρο τῆς Φωτιάς.
 83) Φλόγα, ἡ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ.
 84) Ἡ Φριχτὴ Μεταμόρφωσις.
 85) Ἡ Νάρκη τοῦ Θανάτου.
 86) Οἱ Δαίμονες τοῦ Πυρός.

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ!... ΠΡΟΣΟΧΗ!...

Σήμερα κυκλοφορεί το δεύτερο τεύχος του μεγάλου ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΥ περιοδικού.

ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ

Το περιοδικό που ξετρέλλανε όλα τα Έλληνόπουλά, προσφέρει στο δεύτερο τεύχος του ακόμη πιο πλούσια και πιο συναρπαστική ύλη!

ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ

Μην ξεχάσετε να το ζητήσετε σήμερα, Παρασκευή, από τα περίπτερα και τον έφημεριδοπώλη σας! "Όσοι δεν πρόλαβαν να αγοράσουν το πρώτο τεύχος, που εξαντλήθηκε σχεδόν άμεσα λόγω της μεγάλης ζήτησως, μπορούν να το προμηθευτούν από τα γραφεία μας. Η Διεύθυνσις του περιοδικού, για να μη μείνη κανένας παραπονεμένος, έκανε ανατύπωση του πρώτου τεύχους χωρίς να λογαριάση τα έξοδα!

Ζητήστε το σήμερα.

ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ

Εικονογραφημένα, διηγήματα, μυθιστορήματα, εύθυμοι τύποι, παιχνίδια, έγκυκλοπαιδικά, κ.λ.π. Τιμή μόνο 3 δραχμές!

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΗΡΩΣ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

στο τεύχος «90», που κυκλοφορεί την έρχόμενη εβδομάδα. Ο Σιμούν, ο γιός του Κεραυνού, το καταπληκτικό αγόρι, έρχεται σε σύγκρουσι μ' ένα αντίξιο αντίπαλό του, με μιὰ μεγαλοφυΐα του Κακού, που έρχεται από τη μυστηριώδη Κίνα για να σκορπίση τόν όλεθρο και την καταστροφή!

ΤΑΟ-ΓΚΟ Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ

Αυτό είναι το όνομα του νέου όργάνου του Κακού, που συγκρούεται σε μιὰ τρομακτική τιτανομαχία με τόν Σιμούν, τόν νέο ήρωα του Καλού!

ΤΑΟ-ΓΚΟ Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ

Δράσις, αγωνία, ήρωϊσμοί, κατορθώματα, αυτοθυσία, γιγαντιαίες συγκρούσεις, ξεκαρδιστικά επεισόδια!

Μη χάσετε τὸ τεύχος 90!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 2ον — Τόμος 12ος — Άριθ. τεύχους 89 — Δρχ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς). Τηλέφ. 228.983

Δημοσιογραφικὸς Δ'ντῆς: Σ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα
21 Ν. Σμύρνη, Οἰκονομικὸς Δ'ντῆς Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς
38. Προϊστ. τυπ.: Α. Χατζηβασίλειου Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι

Συδρομαὶ ἐσωτερικοῦ:	Συδρομαὶ ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησίᾳ Δρχ. 100	Ἐτησίᾳ Δολλάρια 4
Ἐξάμηνος » 55	Ἐξάμηνος » 2

Προσοχή

Μερικὰ πράγματα ποὺ πρέπει νὰ ξέρουν ὅλοι οἱ ἀναγνώστες μας:

1) Ὅσοι θέλουν νὰ τοὺς στείλουμε τεύχη ταχυδρομικῶς πρέπει νὰ στέλνουν καὶ τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα, ποὺ εἶναι 2 Δρχ. γιὰ κάθε τεύχος.

2) Κάθε τόμος κοστίζει 14 Δρχ. καινούργιος. Γιὰ νὰ σταλῆ ταχυδρομικῶς ἕνας τόμος χρειάζονται γραμματόσημα 2 Δρχ.

3) Ἡ βιβλιοδεσίᾳ κάθε τόμου κοστίζει 5 Δρχ.

4) Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώστες νὰ θάζουν τὰ σωστὰ γραμματόσημα στὰ γράμματά τους, γιατί ἀναγκαζόμεστε νὰ τὰ πληρώνουμε ἐμεῖς διπλά!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ὅλα τὰ γράμματα καὶ τὰ ταχυδρομικὰ δέματα καὶ οἱ ἐπιταγῆς νὰ στέλνονται στὴ διεύθυνσι:

Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήνας

ΤΖΕΓΚΙΣ ΧΑΝ

Τό Μαστιγίο
του Θεού

ΤΟ 1162 Μ.Χ. ΣΤΗ ΖΗΝΗ ΤΟΥ ΑΡΧΗΤΟΥ
ΜΙΑΣ ΦΥΛΗΣ ΝΟΜΑΔΩΝ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ,
ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ.....

ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ Ο ΓΙΟΣ ΜΟΥ! ΤΟΝ ΟΝΟΜΑΖΩ
ΤΕΜΟΥΤΣΙΝ! ΣΤΕΙΛΤΕ ΜΟΥ ΤΟ ΜΑΓΟ ΤΗΣ
ΦΥΛΗΣ! ΘΕΛΩ Ν'Α
ΚΟΥΣΕ ΤΑ ΛΟΓΙΑ
ΤΟΥ.....

ΣΤΟ ΧΕΡΙ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΒΡΕ-
ΦΟΥΣ ΒΛΕΠΟ ΕΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟ
ΒΟΣΣΑΛΟ! Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΑ
ΕΙΝΑΙ ΓΕΜΑΤΗ ΑΙΜΑ!

